Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 9 ● 3 август 1971 ● 25 стотинки

Издание на ЦС на БСФС

V СПАРТАКИАДА НА НАРОДИТЕ НА СССР

Завърши едно грандиозно спортно събитие, което по своите мащаби няма равно на себе си в света — V лятна спартакиада на народите на Съветския съюз. Във всичките си етапи тя се превърна в импозантен преглед на масовата физкултура и спорт в СССР, на майсторството на съветските спортисти една година преди олимпийските игри в Мюнхен.

За финалите на тази спартакиада на милионите четете на стр. 3.

ЮБИЛЕЯТ В БЕЛИЯ ГРАД

стр. 8 и 9

ЛИЛЯНА ПАНАЙОТОВА — най-младата участничка в първата балканиада по лека атлетика за юноши и девойки в Атина.

ФУТБОЛИСТИТЕ ПРЕД НОВИЯ СЕЗОН

ДВЕ БАЛКАНИАДИ НА МЛАДИТЕ

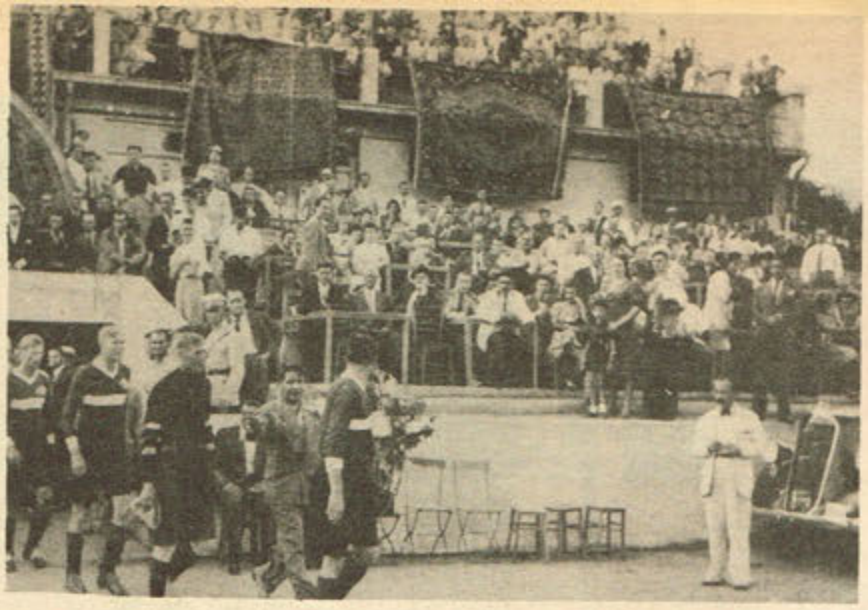

ХРИСКА ПЕЙЧЕВА — с най-много рекорди от сините коридори за девойки и жени.

РЕПУБЛИКАНСКО ПЪРВЕНСТВО ПО ПЛУВАНЕ

стр. 4 и 5

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

рище „Юнак", София, 1940 г. юлистите на „Спартак" (Моск- се отправят към терена...

нути пред началния съдийски л на втората среща. Капитаните тборите — Старостин (вляво) и нгелов — си разменят флагче-

ГОСТУВАНЕТО НА МОСКОВСКИТЕ СПАРТАКОВЦИ

ент от първия мач „Славия" (София) — „Спартак" (Москва)

Преди 31 години, на 6 август 1940 г., с два специални самолета на „Аерофлот" от Съветския съюз пристигна в София на летище Божурище представителният футболен отбор на „Спартак" (Москва). Това бе първото гостуване на съветски футболисти в България! И споменът за него още е жив...

...Хиляди бяха тия, които искаха отблизо да видят пратениците на великата съветска страна. И цяла София бе излязла по улиците, където минаха с коли състезателите на „Спартак" (Москва). Въпреки дъжда и конната полиция... Гостите отседнаха в хотел „Славянска беседа" и до късно през нощта хората не се разотиваха пред и около хотела, въпреки че полицията бе блокирала „Раковски", „Славянска", „Аксаков", градинката пред Военния клуб... Навсякъде цареше радостно оживление и възторг към скъпите гости.

Интересът към съветските футболисти достигна върхната си точка в деня на първия им мач — с отбора на „Славия" (София). Той се игра на софийското игрище „Юнак" на 11 август от 17 ч. при рекорден брой зрители за онова време — 15 000! Срещата се ръководеше от Тодор Атанасов. След отлична игра спартаковци победиха с изразителния резултат 6:1. Двата отбора се представиха в следните състави: **„Спартак" (Москва)** — Акимов — Вас. Соколов, Виктор Соколов, Малинин — Старостин, Илин — Гринин, Якушин, Федотов, Семенов, Корнилов; **„Славия" (София)** — Богословов — Зографов, Филипов, Байкушев — Стефанов, Китанов — Дуков, Николов, Д. Байкушев, Дамев, Ташков (през второто полувреме влизат Антонов, Евтимов и Попов). **Форма на двата съперника:** „Спартак" — червени фланелки с бели ленти през гърдите и черни гащета, „Славия" — бели фланелки и бели гащета.

Спартаковци играха още един мач. На 15 август, пак на игрище „Юнак", пред 8000 зрители (този път обаче в делничен ден...) техен съперник бе „градският отбор на София". Съветските гости се представиха под името „Градски отбор на Москва". Московските футболисти отново победиха — този път с 7:1. **СЪСТАВИТЕ: „Градски отбор на Москва"** — Акимов — Вас. Соколов, Виктор Соколов, Илин — Старостин, Малинин — Гринин, Якушин, Федотов, Соловьов, С. Илин (в игра влиза за кратко още вратарят Качков, дясното крило Клазков и десният инсайд Семенов); **„Градски отбор на София"** — Мазников — Радев, Милев, Петров — Стефанов, Стамболиев — Ангелов, Лозанов, Николаев, Стойков, Ташков (играха още Ангелов от ЖСК, Попкиров и Недялков). **Форма на отборите:** гостите с червени фланелки и черни гащета, а софиянци бяха със зелени фланелки и бели гащета. Срещата бе ръководена от Усов (Москва)

Гостуването на „Спартак" (Москва) и радушният прием, който им оказаха тогава трудовите хора на София, бяха още едно доказателство за любовта на българския народ към великата съветска страна. Любов, срещу която по време на пребиваването на спартаковци в България полицията се оказа безсилна...

Текст и снимки: Туше АНДОНОВ

ИГРАЕ СЕ ДО КРАЙ!

Гледайте какво правят тия варвари — аза един треньор. „Варварите" току-що победили. Бяха взели мач от 0:2 и стру се, от 6:13 в петия гейм! И сега „майс." се изтъркалч на пода, Владо сначаше сняш искаше да прескочи мрежата, Та изпълняваше мимически вариации на ...

Това ли е възпитанието на един студент? аз не бях съгласен с него. Умеят да се т тези, които силно обичат. А волейболи от „Академик" действително силно оби йлейбола и свой стбор.

НАРОДНИ ХОРА ИЛИ ВОЛЕЙБОЛ?

ак нама да го обичат? В този отбор при а техният талант, който до този момент мъждукаше. Димитър Захариев, треньо събра няколко момчета без претенции н труден за студентския волейбол мо- Старият състав се беше разпаднал, а ага хлопаше новото първенство. С тях гуваха. По-добре да играели народни хо колкото волейбол. Но те не ги послу- и заиграха волейбол, та някои доста си из от духа и амбицията на студентския Класираха се четвърти в края на краи- а неотдавна спечелиха второто по значе- стезание в страната ни — купата на

ТРЕНЬОРЪТ, КОГОТО ВЪЗПРИЕМАТ

ната заслуга естествено се пада на тре пълководеца, който въоръжава своя- ки с дух и умение. С умение могат а. За тях се пише в спортно-техничес олони. Но с умение и дух? Как треньо ябва да възпитава?

ях във форма на един турнир в Мос- разказва М. Милев, най-старият и опи лейболист от отбора. — Една вечер из ша коняк с приятели и получих нака от Захариев — 50 лв. и да не играя на щата среща. Помолих го — глобете ме , но нека играя, не наказвайте отбора вина! А той ме остави да изпитам и докрай горчивото чувство за вина бора.

ъзприемаме го такъв, какъвто е към строг, неумолим, защото строг и неу- е и към себе си! — казва Б. Статев. игурно е най-режимният от всички — а се Ив. Стефанов.

акто и да играем, няма да ни нагруби. ни действува... Когато те наругаят — и ти (макар и на ум) и сте квит! — капитанът Гр. Принов.

волейбола той знае всичко — харак ра треньора си Й.Крумов.

два пръв на тренировките — допълва в...

о още по-добре може да обрисува об а треньора от този колективен портрет тезателите му? Може би самите те — режата и в живота?

НЯМА БЕЗНАДЕЖДНА ТОПКА

да имате добра представа за съвремен ългарски волейбол, ако не сте видели верената защита на „академиците". И ата, които са в игрището, не се стес да летят дори и към безнадеждни топ- а е принцип — да се играе докрай — принцип тържествува както при спе- ето на отделни топки, така и при спе ето на цял мач и извоюването на доб ция. Блокът на студентите също е по твърде стабилно — особено като се едвид, че в него участвуват състави-

Една разходка в Брюксел

След „пускане" при мрежата капитанът на армейците е в затруднение...

В ударна позиция е Грамен Принов.

който разпределителят Божидар Статев, проявява наистина забележителна изобретателност. При мрежата със своя характерна игра се разкрива младият Йордан Крумов, чиито нападателни акции добре се съчетават с тези на Грамен Принов и Мильо Милев. Волейболистите на „Академик" имат още едно много силно оръжие — сервиса, чийто лъкатушен път поставя в неудобно положение доста противници. Особено опасен е при подаването Иван Стефанов. Йордан Калоянов, Владимир Маринов, Димитър Тананов и Стефан Ставрев допълват „бойния състав". Може би трябва да прибавим и китарата на Божидар, която отваря гласовете и прави волейболистите симпатичен обект на внимание за всички. В Брюксел, на един студентски турнир, след волейболните срещи се състоял и един импровизиран „музикален фестивал", на който... присъствуващите се оказали повече... Пак в Брюксел, трогната от славянските песни, притежателката на един ресторант (която била от руски произход) се опитала да наеме целия отбор като музикални и певци в своето заведение...

„АКАДЕМИК"

Те, волейболистите, както и почти всички спортисти със светлосинята фланелка, живеят с една стипендия, живеят в студентски общежития, без премии и апартаменти, но живеят най-задружно и навярно най-приятно. Един ден, когато са вече инженери, лекари, икономисти и педагози, архитекти и скулптори, при тях идват като най-скъпи спомени тези дружни битки край мрежата или на пистата, в залата или на стадиона, спомнят си най-силното оръжие — духа и младежката дружба, всеотдайната обич към движението, приятелите, към спорта, което е така характерно за студентския колектив.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
ИНДЕКС 20121

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев"

СПАРТАКИАДА НА НАРОДИТЕ НА СССР

Завършиха финалите от V спартакиада на народите на СССР. Почти цял месец това гигантско състезание, което по своите мащаби може да се сравнява само с олимпийските игри, привличаше вниманието на световната спортна общественост. Най-силните спортисти на всички съюзни републики, на градовете Москва и Ленинград се бяха събрали в съветската столица, за да излъчат своите шампиони. И ако в предишните етапи на спартакиадата на преден план беше масовостта (в тях участвуваха общо 44 милиона и 722 хиляди души), сега ударението бе поставено върху майсторството. Всеки от 10-те хиляди избраници, получили право да се състезават във финалния етап на борбата, бе готов да даде всичко, на което е способен. Освен точките на първите осем във всяка дисциплина се даваха и допълнителни точки: 12 за подобряване на световен рекорд, 9 за европейски рекорд, 7 за рекорд на СССР, 5 за постигнат резултат на майстор на спорта от международна класа. Този стимул още повече изостри индивидуалното и отборно съперничество: имаше значение не само заетото място, но и постижението на спортиста. Така във финалните дни се родиха близо 500 рекорда — световни, европейски, всесъюзни, на спартакиадите, на отделните републики, на профсъюзите и т. н., които бяха нови жалони по пътя, който води съветския спорт все напред и нагоре.

Шампион по гимнастика стана московчанинът Михаил Воронин, но трябваше да хвърли много сили в борбата с младите Малеев (Белорусия), Микаелян (Армения) и Фогел (РСФСР), които се представиха отлично в задължителната програма.

По трасето на конния крос е победителят в модерния петобой В. Шмельов. Най-много точки обаче той събра от плуването и лекоатлетическия крос.

Гребната база на „Труд" в Серебряний бор, където се състояха състезанията по академично гребане, предложи много вълнения на приятелите на тоя спорт. Изстрел — и към старта се устремяват финалистите на двойки без кърмчия.

СИЛАТА НА СЪВЕТСКИЯ СПОРТ

Галина Прозументщикова—Степанова е все още най-добрата съветска брусистка.

Момент от масовите гимнастически упражнения, които украсиха тържественото откриване и закриване на спартакиадата.

...гато си се озовал за една седа във водовъртежа на голямото езание, принуден си да избираш: ще проследиш отблизо отделен т, или — ако не устоиш на изжението — ще се помъчиш да олиш колкото може повече от ните терени. Но и в единия, другия случай цялостните ти щления от спартакиадата няма да пълни.

това и аз си позволявам към ното да прибавя някои чути прочетени неща, за да се по- по-убедителен отговор на осния въпрос: Къде е силата на ския спорт?

зворите на тая сила трябва да търсят преди всичко в невижда масовост и в грижите, които ската страна полага за развиго на физическата култура. Спорт занимания навлизат все по-дъл в бита на съветския човек, ръщат се в необходимост за не Така от многомилионната армия спортуващите се раждат истин- таланти. По-нататък всичко за от самия спортист и от умение ата, призвани да го водят върховете на майсторството.

живът е вечно неспокоен със течения и бури, с приливи отливите си. В постоянно дви- е и спортът. Главна задача ските финали в Москва беше рисуват картината на съветския океан една година преди Сега, когато тя е изцяло за всеки вижда светлите й и тонове. И най-характер- в нея: от глъбините на тоя излизат и ще продължават да все повече и повече млади спортисти. Те са солид ранция за бъдещите успехи. рез тия юлски дни по примера метов и дръзновените му опи 230 см в скока на височина ре младежи не се поколебаха да ат други, по-малки или по- висоти в останалите спорто дисциплини. В. Шмельов, кой- от три години се занимава ерен петобой, уверено стигна шампионската титла, а известни Шапарнис и Онишченко, участни- миналогодишното световно пър ство, заеха едва шесто и седмо то. Откритието в петобоя не бе само Шмельов. Появиха се и младежи, при това от репуб- които не се славят с тради- в този спорт — Таджикистан, кистан, Киргизия. Тук спарта- обърна всичко надолу с гла

чували ли сте нещо за грузин- гребци? Едва ли. Занапред оба ще чувате. За пръв път във все- състезания те спечелиха медали в академичното а претендентите им в кану- взеха трето място в отборно ране и взеха две шам- лодки: А. Маткава и В. на двоен каяк оставиха себе си 8 майстори от между

народна класа и двама световни шампиони, а победителите на двойно кану З. Хоперия и Н. Чараев са само 19-годишни...

На тая тема — за новооткритите — може да се напише цял роман. Но в спартакиадата имаше и други: например, темата за нестареещите ветерани, които не отстъпват пред напора на бъдещите си наследници, воюват с юношеска жар за титлите или за интересите на своя отбор. В тоя сблъсък между опита и младостта има особена красота и емоционалност. Той е и залог за понататъшния ускорен напредък, защото в него се сроняват качествата, присъщи на едната и на другата генерация: моралната устойчивост, вярата в собствените сили, дръзновението, амбицията, уважението към спортния съперник.

...Когато 32-годишният алмаатински електротехник Вл. Дрекслер, щангист от лека категория, повдигна 152,5 кг, попитаха го: „Бяхте ли готов за тоя световен рекорд?" Той мълчаливо показа телеграмата, която бе изпратил още сутринта, часове преди началото на състезанието, за да честити рождения ден на жена си. Между другото, той ѝ поднасяше като подарък... новия си световен рекорд...

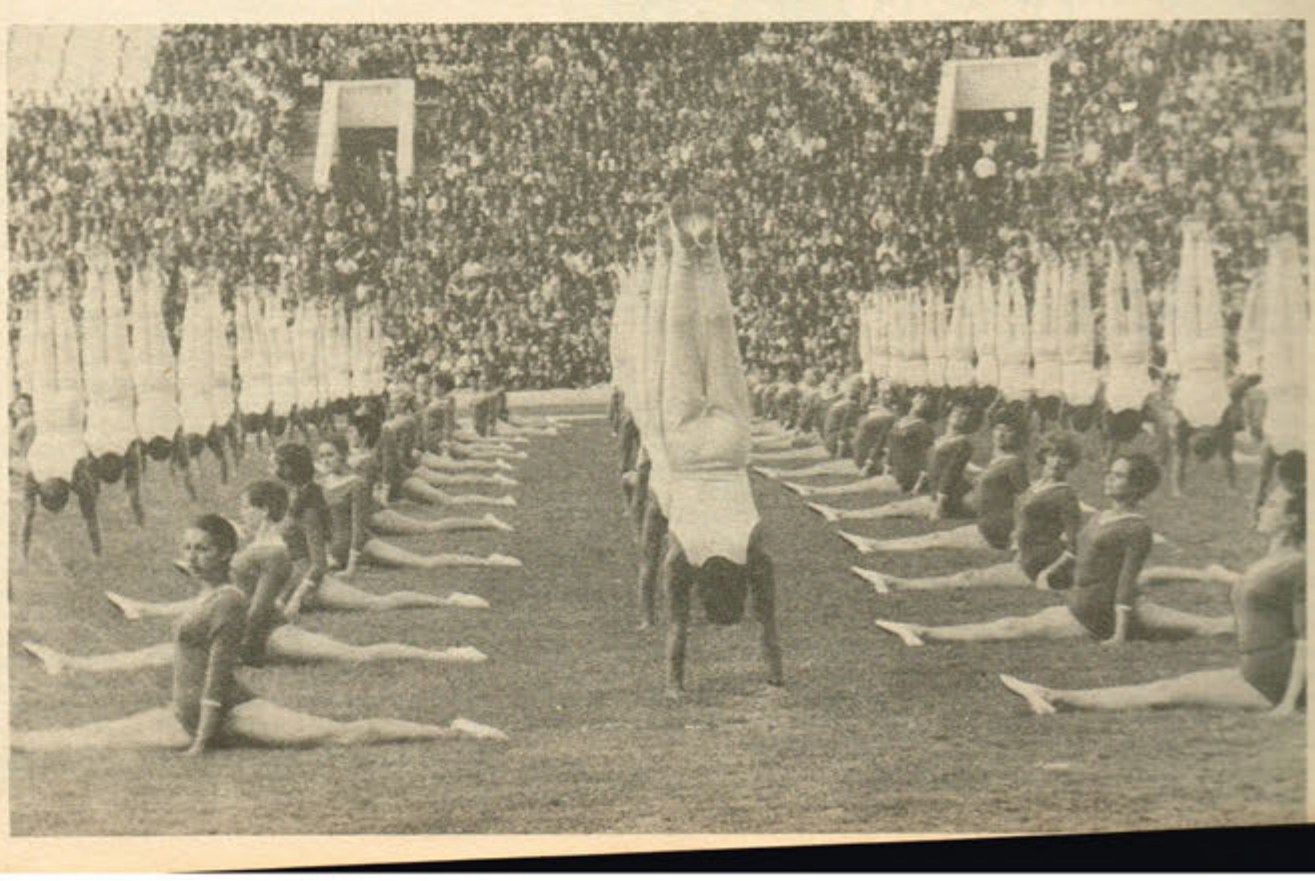
...След три неуспешни опита в повдигането именитият Куренцов трябваше да напусне състезанието и привидно спокоен, каза на треньора си: „Хайде, отиваме да тренираме!" После отиде в съблекалните, приготви се за път, но не за брави отново да се отбие в залата — стисна ръката на 23-годишния си съперник, за когото спартакиадата беше пръв голям изпит на подиума, и го поздрави с победата. А състезанието фактически сега започваше, още продължаваше изхвърлянето, освен Канигин имаше и други претенденти за златния медал. Но старият майстор знаеше кой ще спечели. И Канигин не опроверга прогнозата му — стана шампион в трибоя с 460 кг — само 2,5 по-малко от сбора, който през юни в София направи Куренцов европейски шампион в категория 75 кг... Сред съперниците тук бе и Ал. Галкин. С 455 кг той постави нов юношески световен рекорд и зае трето място в крайното класиране. А после при пряно започна да стяга куфара си — страхуваше се да не изпусне самолета за Донецк. „Защо бързаш?" — чудеха се ония, които бяха дошли да го поздравят. „Трябва да тренирам — най-сериозно отвърна младежът. — Няма време за губене!"

Ето какви са хората, които направиха най-голямото състезание в рамките на спартакиадата — турнира по вдигане на тежести. Такива има още десетки, стотици, хиляди — във всички спортове и във всички съюзни републики. По резултатите си засега те отстъпват на най-добрите, но мислят като тях, тренират като тях, мечтаят като тях, вървят по техния път. Затова е силен съветският спорт.

Москва — София

Иван ЖЕЧЕВ

Снимки: Валентин КУТИРЕВ
Юрий МОРГУЛИС
Борис СВЕТЛАНОВ

ЧЕТИРИ РЕКОРДА Н

Отново с рекорди Васил Добрев (ЦСКА)

Все по-бързо по снните корм дори: Пмер Стайков (ЛС)

ГРОСМАЙСТОРСКОТО РАВНИЩЕ СЕ ОТДАЛЕЧАВА

Трудно може да се посочи друго епубликанско първенство по плува- е, което да е предизвикало така ротиворечиви изводи, да ни е на- арало да се замислим толкова за състоянието на този спорт у нас. От дна страна, стартовете на столичния басейн „Спартак" показаха, че сил ките ни единици и сега са на рав- ище, че с основание можем да чакваме от тях нови върхове и в редстоящите международни изпи- тания. Това те доказаха и с новите четири рекорда: В. Добрев (ЦСКА) — 1.01.1 и 2.13.4 мин. на 100 и 200 м бътерфлай, юношата П. Стайков (ЛС) на 200 м съчетано плуване — 2.25.7 мин. и Ж. Славчева (ЛС) на 200 м бътерфлай 2.39.0 мин. Като се има предвид, че състезанията, на които ще трябва да се защищава ав торитетът на българското плуване, из- искват успехи само от единици, ос- нования за сериозно безпокойство за момента не може да има.

Но от друга страна, положението е повече от тревожно. . . .

В републиканското първенство за девойки, юноши, жени и мъже учас твуваха за първи път и отборите на „Крепост" (Хисар), „Вихрен" (Сан- дански), „Септември" (Симитли). И въпреки че техните представители не се отличиха с особено майсторство, едва ли може да им се сърдим. Стар товете на дебютантите рядко носят изненади . . . В същото време обаче трудно може да се приеме като нор мално участието и класирането на утвърдените ни сили в плуването. Варненци — „ЖСК-Спартак" — спе челиха първо място само при юно- шите, повечето от дружествата изоб що не намериха място в отборното класиране. Само един пример — ве линградчани не представят нито ед на жена и девойка, от състава на „Марица" (Пз) също отсъствуваха жените. А това са основни центрове на плуването в страната. При това положение вече „по-леко" могат да се възприемат някои парадоксални факти:

● на 200 м бътерфлай за жени участвуваха само 3 състезателки, тол кова, колкото бяха и юношите в тази дисциплина . . .

● в класическата плувна дисципли на — 100 м св. стил — се явиха 4 жени и 5 девойки?!?

● „Чепинец" (Влгр) не можа „да събере" четири момчета за юноше- ската щафета 4 по 100 м смесена . . .

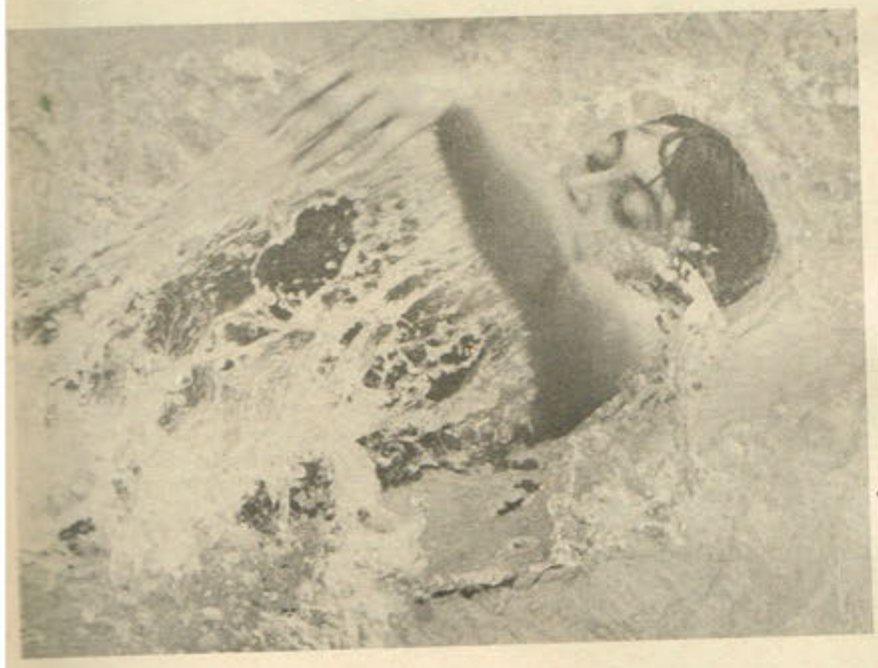
● на пръсти се броят дисциплини те, за които девойките и жените тряб ваше да плуват и в подборни серии. Нямаше кандидатки . . .

● в повечето от половината дис- циплини финалистите след 4-то — 5-то място не можаха да получат точ ки, защото не изпълниха норматив- вите. На 100 м св. стил за жени точ ки получиха (от четирите участнич- ки) само Хр. Пейчева — 1.02.9 и М. Николова — 1.03.0. Носителката на бронзов медал В. Антонова вече има постижение . . . 1.12.5 мин.

Впрочем точно в тези нормативи много от треньорите търсеха солид но оправдание. Определени на база та на шестото постижение от мина- логодишния шампионат, те имаха за цел да направят състезанието наисти на майсторско. Вярно е, че не всич ко бе съобразено най-точно, че вче- рашните юноши са вече мъже и пос тиженията им не са леко достъпни за приемниците им. Но във всеки слу чай твърде високи норми нямаше . . . Причините трябва да се търсят дру гаде — в слабата работа с жените и девойките, в задоволството от под- готвянето само на един добър състе зател, в дейността, лишена от голя мата перспектива. И нека признаем открито — докато в републиканските първенства продължава да има еднолични лидери, които печелят победите си без напрежение, дока то след тях съществува тази така по казателна празнина, гросмайсторско- то равнище — европейският елит, — към което се стремим, все повече ще се отдалечава . . .

Материалите за републиканското първенство по плуване написа Никола ЕКСЕРОВ

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

В ОСНОВАТА— ПОСТОЯНСТВО

. . . Обикновено, когато задават въ- просите си към известни спортисти, журналистите очакват от тях само такива отговори, които биха послу жили за пример на останалите. За любовта и ползата от спорта, за чув ството за отговорност, за непрекъс- натия труд, за желанието за трени- ровки. СВЕТЛОЗАРА ИГНАТОВА е събеседник от друг тип — тя не тър си „силните" изрази; но затова пък откровението личи от всяка нейна ду ма . . .

—Няма да кажа, че започнах да тренирам плуване, защото този спорт ме привличаше с красотата, динами- ката и разнообразието. Чисто и про сто приятелката ми Сн. Калева ме заведе на басейна . Тя вече беше тре нирала една година и твърдеше, че всичките й приятелки трябва да се занимават с плуване. Умеех „да се държа" над водата, бързо се понау чих и изведнъж открих, че на „гръб" се чувствувам най-добре. Така се специализирах. По-късно вече имаше периоди, в които разбирах, че да вото го мислят някои. Има моменти, в които съвсем не искаш да гледаш „вода". Но за сметка на това пък вече си станал СПОРТИСТ. И никак не можеш да се примириш с факта, че другите около теб напредват, а ти стоиш на едно място. И продъл жаваш. Тогава вече идва и голя- мата награда за постоянството — по бедата! А тя е многократно по-цен- на, когато е трудна, когато не е поо несена като подарък, „на гепсия".

И обратно на традицията да ви запознаем накрая по-подробно: Све тлозара Игнатова, майстор на спор та, родена на 19. X. 1952 г., трени ра плуване от 1963 г. под ръковод ството на Р. Атанасова в „Левски- Спартак", републиканска шампион- ка и рекордьорка на 100 и 200 м гръб, кандидат-студентка в СУ „Кл. Охридски", специалност право.

Любим спорт — мъжкият баскет бол. Цел в спорта — участие на олимпиадата в Мюнхен. Най-го- лямо желание — да изплува 100 м

Владимир Минашкин:

«ПО-МАЛКО ПРИКАЗКИ, ПОВЕЧЕ РАБОТА!»

В историята на световното плуване името на **ВЛАДИМИР МИНАШКИН** е записано в най- предните страници. В продължение на 10 години той постави 12 световни рекорда на 100 и 200 м бруст и за дълги години направи този стил „ев- ропейски патент". Най-добрите постижения на Минашкин — 1.08.8 и 2.33.4 мин. — бяха подоо- рени едва през 1960 г. От няколко месеца насам големият плувец, тръгнал уверено и по пътя на най-високото професионално майсторство, работи като треньор в нашата страна. Включен в една треньорска бригада с Р. Атанасова, той оказва помощ предимно в подготовката на националните отбори и отблизо се занимава с В. Добрев, Д. Коларов, Ж. Славчева, Св. Игнатова, Ел. Фичерова и младите брусисти от спортния интернат „Олимпийски надежди" в София.

С Вл. Минашкин можете да се запознаете по всяко време — на басейна. В спортен екип и хро нометър в ръка, той изглежда неуморим — дава съвети ту на един, ту на друг, сам влиза във во- дата, за да показва, води колоната при кросо- вете . . .

Твърде енергичен беше той и по време на ре публиканското първенство. Постоянно съветваше някого, бележникът му се изпълни с цифри и впечатления. . . И въпреки че, както ни обясни, предпочита по-малко да говори, все пак разреши да надникнем в записките му:

— Като гледам тазгодишното ви републикан- ско първенство, съвсем не мога да се освободя от една мисъл — нужна е значително по-добра работа. И от треньори, и от състезатели. Плу- ването в света напредна изключително много. За да се преодолее изоставането и за да се скъси дистанцията, трябва да се работи повече, отколко- то онези, които искаме да догоним. Но това означава, че трябва да се говори по-малко, а по вече да се работи! Не казвам това само по прин- цип. Вие пишете всекидневно, че в един или друг град басейните не са пълни с вода, след това констатирате, че не се използуват най-рационал- но, после отново повтаряте цялата история. За да започнете същото. . . И съвсем малко се прави на практика, за да могат тези басейни наистина да заработят и от тях да излязат състезатели, каквито искате. А сега? Всички добре виждат, че и на това първенство няма масовост на добрите резултати. Първият си е първи, постижението му е сравнително добро, а останалите след него по- скоро само участвуват. Е, какъв е тогава стиму- лът за най-добрите? Няма да ви кажа нещо но- во, но не се ли борят 5-6 души за едно място, напредъкът видимо се отдалечава. . .

На първо време мисля, че трябва да се увели- чат изискванията към треньорите. И преди всич- ко към тези, които нямат национални състезате- ли. Защото и на това първенство най-добрите за- доволиха. Но те са единици. А останалите, тези, за които републиканският шампионат трябва да бъде мястото за пълна изява, сякаш изпълня- ваха неприятно задължение. Къде другаде и на какво състезание те трябва да покажат резулта- тите от работата си? Сега отчетът им е твърде блед, българското плуване не видя ползата от дейността им.

...ПЛУВЦИТЕ...

ИЗПИТАНИЯ ЗА НАЦИОНАЛИТЕ

Колкото и противоречиви да са мненията и прогнозите, които се правят по републиканското първенство по плуване, без съмнение вниманието се съсредоточава преди всичко върху състезателите от националните ни отбори. Защото така или иначе, без конкуренция и все още съвсем не в най-добрата си форма, националите направиха по време на шампионата генералната си репетиция за своите най-тежки изпитания — европейското първенство за юноши и девойки в Холандия, балканиадата в Букурещ и европейските първенства за мъже и жени за група „С". Естествено е в такива случаи да си поставим въпроса: „Готови ли сме да посрещнем открито битките и да излезем с чест от тях?"

Тази година нашите най-добри състезатели тренираха по план с три цикъла. Републиканското първенство беше за тях първото основно състезание от третия, последен цикъл на подготовка. Нормално е при това положение те да не са във върхова форма. Още повече, че времето до балканиадата и европейските първенства е определено за специализирана подготовка — подобряване на скоростта, техниката на старта и обръщанията, технико-тактическо умение по време на състезателното разстояние и т. н. Но даже и в този период състезателите от националния отбор натъпкаха увереност с качествата си. И точно те (и само те!) са плувците, които заслужиха високи оценки на първенството, въпреки че повечето от тях — за кой ли път вече, — подценени на сметките за отборното класиране, не участвуваха в коронните си дисциплини, в които разчитаме да донесат и най-големия успех...

На европейското първенство за юноши и девойки в Амстердам нашите представители ще бъдат: Ел. Калешева, Т. Николова, П. Стайков, Б. Маджов, К. Захариев Г. Пандев. Без Калешева и Пандев, които ще участвуват в шампионата за момчета и момичета, на басейна „Спартак" видяхме всички останали и за обща радост те показаха, че имат отлични възможности да намерят място във финалните серии. Постиженията им, сравнени с досегашните първенства, гарантират това. А всъщност поне засега такава е и целта ни — българите да участвуват на финалите!

Малко проблеми има и пред националния ни отбор — жени, който на 28 и 29 т. м. в датския град Аархус ще се бори заедно със съставите на Дания, Норвегия, Швейцария, Гърция и Турция за място в група „В". Ж. Славчева, Хр. Пейчева, М. Николова, Св. Игнатова, Ел. Калешева и А. Николова имат всички възможности да постигнат отборната победа. Всички са в добра форма, а регламентът на турнира — малка олимпийска програма с право на участие на по един състезател от страна във всяка от дисциплините — ще даде възможност на „камерния" ни състав от майстори да преодолее съпротивата предимно на представителките на Норвегия и Швейцария...

По-трудно ще бъде на мъжете. Въпреки отличната си подготовка В. Добрев, Ан. Чакъров, Д. Коларов, Л. Стоев, Т. Стателов, Ст. Георгиев, Д. Тодоров и Т. Попов (измежду тях ще бъде определен съставът) имат тежка задача в Осло. В индивидуалните победи на някои от тях съмнение не може да има, но домакините и швейцарците могат да ни отдалечат от така желаното място в „горния клас".

С две думи, националните ни състави изглеждат готови за тежките си изпитания и можем да очакваме, че те ще завоюват места в група „В" на европейските отборни първенства, че ще задържат позициите си сред балканските страни...

ВЕТЕРАНИТЕ СПОДЕЛЯТ

От младини до днес — винаги с плуването: Ст. Давидов, Гр. Лазов, М. Кутинчев, Хр. Панайотов

И този път много ветерани, свързали живота си с плуването, наблюдават републиканското първенство. Помолихме ги да отговорят на единствен въпрос:

— КАКВО ВИ ВЪЛНУВАШЕ В ДНИТЕ НА РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО?

Доц. МИРОЛЮБ КУТИНЧЕВ, бивш ректор на ВИФ „Г. Димитров", състезател от 1934 до 1945 г.: „Не искам да правя спортно-техническа оценка. Най-силно впечатление ми направи ентусиазмът на участниците. Помням си, че през 1939 г. организирахме среща между университетските отбори на София и Белград. На „Диана" имаше само един зрител — сегашният треньор по футбол Ив. Дойчинов."

СТЕФАН ДАВИДОВ, завеждащ отдел „Учебно-спортен" на „Левски—Спартак", състезател от 1936 до 1945 г.: „Отново пролича основният недостатък на нашето плуване — не богато съдържание откъм майсторство и майсторство. Мисля си, че трябва да започне с решителен поврат в работата с децата. С нови форми, с нови средства, с нови изисквания."

ХРИСТОФОР ПАНАЙОТОВ, редактор в „Народен спорт", състезател от 1938 до 1945 г.: „Състезатели като В. Добрев ме карат да мисля, че вече не сме далеч от голямото плуване. „Вакуумът" при жените и девойките ме убеждава, че трябва сериозно да огледаме кой идва след първите. И не трябва ли дружествата да бъдат задължени с пълни отбори?"

ГРИГОР ЛАЗОВ, преподавател в СШ на „Локомотив" (Пд), състезател от 1941 до 1954 г.: „Състезанието е на по-ниско равнище, отколкото през миналата година. Сравнително добрите постижения на победителите не могат да скрият празнината след тях. Защо няма нови имена, как се работи с „втория ешелон"?

ЙОРДАН ГАЙДАРОВ, началник на научно-методичния отдел „Водни и зимни спортове" на ЦСКА, състезател от 1948 до 1961 г.: „Чудя се докога ще правим извода, че жените и девойките изостават... Не е ли вече време за работа?"

АЛЕКСИ АЛЕКСИЕВ, заслужил треньор, състезател от 1920 до 1932 г.: „Шампионатът този път не ме развълнува. Предварително се знаеше кой къде ще се класира. А няма ли напрежение, няма и високи резултати..."

Сред младите български волейболисти расте достойна смяна на световните вицешампиони.

Капитанката на нашите девойки — балкански шампионки, Мария Василева показа как трябва да се играе в трудни за отбора минути.

БЪДИ ПРИМЕР ЗА ДРУГИТЕ

Само преди 3 дни една от онези, които спортният колектив е избрал за предводител, за капитан, трябваше на практика да реализира тази сентенция.

Мария Василева, една от най-темпераментните волейболистки, които сме имали, капитанката на нашия девически състав — балкански шампион за 1971 г., — показа по един великолепен начин в тежък за отбора момент най-добрите качества, които трябва да притежава големият спортист. В Луковит, града на Втората балканиада за младежи и девойки, имаше моменти, когато никой не би искал да е на мястото на треньорите Кирил Колев и Никола Тасков. Освен младите и малко обиграни Милева, Стоева и Иванова, по „списък" те имаха още 9 волейболистки, но на практика оставаха само още три — Лилия Петкова, Светла Николова и Виолета Димитрова. Минка Панчовска току-що се прекарала ангина, Ангелина Димова все още не беше във форма след операция, Елка Казановска бе разрязала дълбоко крака си, Иванка Личева бе с изкълчен крак, Маргарита Миткова бе болна...

И при тази действително трудна обстановка дойде новото нещастие — при загряването на неравното тренировъчно игрище Мария Василева си изкълчи глезена! Настана малка паника. За чест на момичетата може да се каже, че докато всички се суетяха около Мария, Елка и Маргарита вече тичаха към хотела за екипа си. Всички разбраха, че срещата с югославянките вече ще се играе при съвсем ново разпределение на силите. Чудесни момичета! Докато д-р Точчева се колебаеше кой може и кой не може да играе, те вече бяха с екип. И Мария, със замразен глезен и сълзи от болка в очите, ги извеждаше на терена. Не искаха да я пуснат, извикаха я, „няма да играеш"... Тези, които не знаеха какво става, се усмихваха — ето едно момиче, което само се поставя в отбора! В суматохата прозвуча съдийският сигнал.

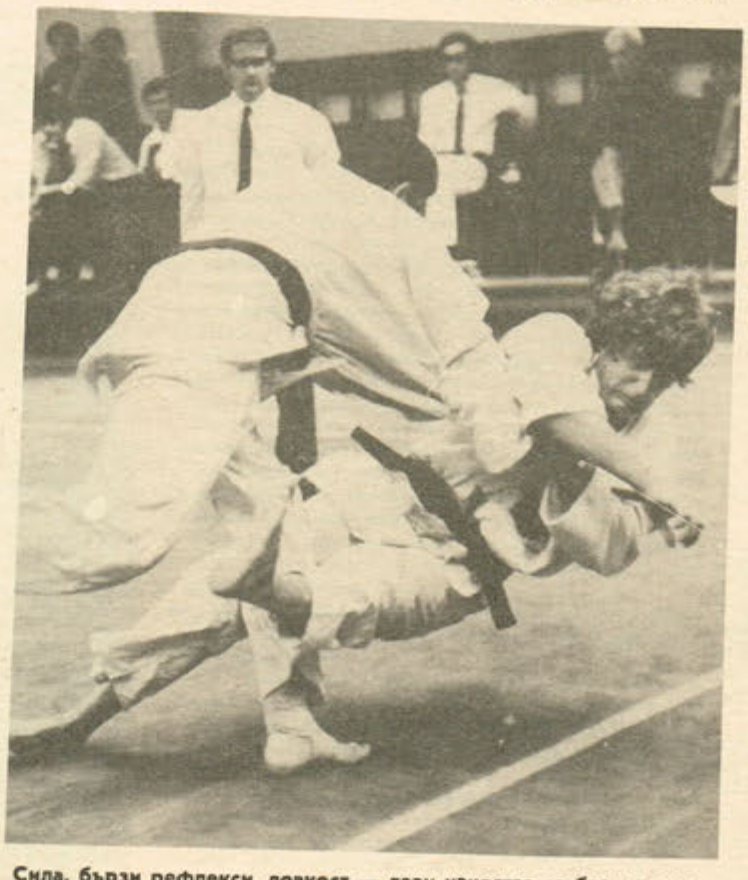
И Мария започна тази битка така, както можеше само тя — момичето, на чийто спортен дух могат да завидят и най-силните мъже. Ти скачаше на мрежата и се усмихваше, за да скрие гримасата, ободряваше момичетата и забиваше топката така, че летеше чак до онези гласовити „патриоти", които ги подкрепяха, докато бяха добре, а когато стана трудно, ги освиркаха. Това смути момичетата в най-важния момент и югославянките бързо взеха първия гейм.

Тези, които знаеха какво става, със затаен дъх гледаха как Мария се издига над противниковия блок, разгъва се в дъга и след това завършва свет кавично атаката. За нас най-опасното идваше сега — при приземяването: ще издържи ли глезенът ѝ! По време на почивката тя притичваше до лекарката, получаваше нова доза замразяване и пак се връщаше. В крайна сметка всички, начело със своя капитан, издържаха — 3:2. Резултатът бе малко чудноват: (14:16, 15:2, 13:15, 15:3, 15:2). В три гейма нашата подвижна болница даде на противника общо 7 т. срещу 45 в своя полза, но когато обявената за най-добър играч на турнира Мария едва изпълзя на стълбичката на победителите, на всички им стана ясно, че българските момичета дължат много на своята капитанка. И това много е не само победата, не дори и запазената вяра пред европейското първенство, а урокът, примерът как трябва да се играе за колектива. Класирането: 1. България, 2. Румъния, 3. Югославия.

Момчетата леко се справиха с румънците и Турция. Но с гърците имаха тежък диалог, продължил 2 часа и половина. Не вървеше; и тия, които са играли волейбол, знаят какво значи това. Ядосваха се, хабяха нерви. Най-вече Иван Димитров, чийто баща беше дошъл чак от Лом да гледа за пръв път как играе синът му... Все пак победиха с 3:1 и после повториха този резултат в решителния мач за първото място с Югославия. Играта на нашите младежи, общо взето, напомня много стила на мъжкия ни отбор. И това е хубаво — треньорите Т. Пиперков и С. Зегов вероятно ще дадат след време перспективни заместници на световните вицешампиони. Струва ми се, че сега младежите ни са добре подготвена бойна единица, която може да играе силно на европейското първенство. Класиране: 1. България, 2. Югославия, 3. Гърция, 4. Румъния, 5. Турция.

Климент ВЕЛИЧКОВ
(наш специален пратеник)

УСПЕХ НА Г. КОПРИВЛЕНСКИ!

Сила, бързи рефлекси, ловкост — тези качества са безусловно необходими в спорт като джудото!

Едва ли покойният японски професор Игоро Камо — бащата на днешното джудо — е предполагал, че неговата идея ще намери толкова последователи. Запознат с техниката на различните видове жиу-жицу, през 1882 год. той извлича най-ценните елементи от тях, обединява ги в стройна система от правила под названието „джудо" (преведено, това означава „метод за гъвкавост"). През 1954 година се създава и международната федерация по този спорт, а две години по-късно се провежда и първото световно първенство.

... В събота и неделя в столичната зала „Сливница" се състоя най-големият международен индивидуален турнир в досегашната история на нашето джудо, в който участвуваха 60 състезатели от Полша, Румъния, Чехословакия, ГДР, Унгария и България. Турнирът показа, че все още нашите джудисти са в зоната на старта, че тепърва им предстои много да учат! Най-добре се представиха поляците, които спечелиха 4 от всичките 5 титли. От българите отлично се прояви само Георги Копривленски, който в последната категория — над 93 кг, спечели първото място, а стана и носител на купата „София", която организаторите на турнира дават за най-добре представилия се състезател.

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

ЕДНА КРАТКА ПОЧИВКА

Бавно минават летните дни за приятелите на футбола — дните без вълнуващи двубои по стадионите им изглеждат твърде дълги...

А колко кратка е почивката за футболистите! Коментариите около завършилото първенство все още бяха в разгара си, когато „бездействието" край морето или планина ще завърши, за да дойде ред на къртовската работа далеч от трибуните и погледите на зрителите, на онзи упорит труд на състезатели и треньори, който — защото е на истина извън представителните стадиони — остана незабелязан и много често неоценен.

Плановете за подготовката на новото първенство и без това предвиждаха сериозни натоварвания. Събитията, които съпътствуваха първите дни на подготовката, повелиха тях чието пълно изпълнение, дори една рязка промяна в темпа, за да се отговори на новите изисквания.

Защото увеличаването на групата на майсторите от 16 на 18 отбора не е само просто промяна на организационната структура. Ще бъде променен цикълът в програмата (налагат се ред междинни кръгове), ще бъдат нужни качествено нови методи, на подготовка. И това се отнася с особена сила за голяма част от националните състезатели, чието натоварване през тази есен (в сравнение с миналата) ще бъде увеличено с около една трета...

На второ място ред дружества разбраха (още веднъж!), че не могат да разрешават своите проблеми с привличането на чужди състезатели, че присвояването на чуждия труд за подготовка на талантливи състезатели е коз, на който не може да се залага.

И може би точно затова отвсякъде идват сведения за значително увеличаване на изискванията в предстартовата подготовка, освободена този път от продължителния период на ненужна „аклиматизация".

Творческото прилагане на иначе единната схема за подготовка е друг основен белег на началото на футболната есен. Ред състави предпочетоха домашната обстановка, други търсят спокойствието на отдалечените места, трети съчетават скуката на „кухненската" работа с международни срещи — „Левски—Спартак" гостува в Полша, „Ботев" (Враца) — в КНДР, „Черно море" — в Румъния, „Локомотив" (Пд) и „Етър" — в ГФР и т. н. Това безспорно е правилно. Собственият почерк в подготовката е важен момент, който безспорно ще има приятни последици.

... С една дума, можем да очакваме, че нашите първи отбори ще заиграят с пълни сили още в началните кръгове на първенството. Това е особено важно. Защото предполага включването на нашите отбори в европейските клубни турнири в пълна бойна готовност; защото ще се създаде възможност за най-добра изява на нашите национални състезатели, на които предстоят решителни срещи и в предолимпийския турнир, и особено в европейското първенство.

Пловдивска жега и тренировки — няма нищо по-хубаво от шепа студена вода...

Преди всяко занимание треньорът Г. Чакъров разяснява задачите...

Не е леко на „канарчетата" — треньорският хронометър е много „строг"!

А сведенията, които пристигат от лагерите на нашите съперници, говорят за солидна подготовка. Унгарците завършиха наравно с Бразилия, върнаха част от самочувствието си и не крият надеждите си да вземат реванш от България за пролетното 3:2 в София. Верен на своя стил на подготовка, селекционерът на френския национален отбор Жорж Булон свика на 26 и 27 юли 22-а свои избраници (в тази листа Булон остана верен на своите намерения, въпреки че като трети вратар бе извикан 31-годишният Батман от „Сошо"); впрочем за първи път от май 1970 г. в състава бе включен и известният Бра, който между другото винаги е бил под погледа на селекционера...

... И така почивката свърши. Само след няколко дни ще бъдем отново на стадиона...

Митьо ЕКСЕРО

ПРИ ШАМПИОНИТЕ ВЕЕ НОВ ВЯТЪР

Видяхме двама от футболистите на ЦСКА „Септ. знаме" в деня, когато летният отпуск на отбора бе свършил. Идваха от първата тренировка...

— Направихме продължителен крос — спо дели централният защитник Божил Колев.— Дойде ни тежичко. Направо от черноморския плаж на крос... А и след обед ще тренираме час и половина!

Цветан Атанасов, дясното крило на армейците, го допълва:

— При нас като че ли ще повее нов вятър. Няма да бъде лесно!

По-късно беседвахме със старши треньора на шампиона ЦСКА „Септ. знаме" Манол Манолов.

— Започвате форсирано?

— Така трябва, убеден съм в това! Отпускарското настроение може да има тежки последици, а и шампионската титла приспива по-слабохарактерните. Място за успокоение не може да има! На 9 август откриваме шампионата, а в средата на месеца ще участвуваме в международния турнир в Палма де Майорка (Испания), в който миналата година излязохме победители, не е чак толкоз далеч и септември, когато ще играем с „Партизани" (Тирана) за купата на европейските шампиони. В първенството пък ще стартираме с амбиция да запазим титлата!

— Не се ли страхувате от преумора в началната фаза на подготовката?

— Преумора? Нямам опасения за това. Просто... не искам да се повтори историята от последното първенство, когато авансът ни в класирането започна да се топи като пролетен сняг... Затова сега натоварванията при нас значително са завишени. На някои в началото бе тежко, но свикнаха. При нас има дисциплина.

...От 22 юли до 1 т. м. ЦСКА „Септ. знаме" бе на подготовка във Велинград. На четвърти ден след пристигането си армейците имаха контролна среща с „Тракия" и победиха с 3:0 чрез голове на Жеков (2) и Яки-

...мача Манолов и неговият помощник Ковачев бяха доволни от футболистите. Особено от младия нападател Стоил Трънков, който показа отлична игра и стана при

бре се представи и Боби Станков, който дълго време бе извън строя, за да лекува болезнена травма в крака. Шампионите бяха в състав: **Йорданов — Зафиров, Б. Колев, Пенев, К. Станков — Пл. Янков, Никодимов — Трънков, Якимов, Жеков, Цв. Атанасов.** През второто полувреме бяха изпробвани вратарят Филипов, Боби Станков, Чалев, както и двама състезатели от юношеския отбор на ЦСКА „Септ. знаме" — защитникът Ю. Цанков и халфът Б. Средков.

— Не виждаме Марашлиев и Денев?

— Тези дни Марашлиев претърпя операция на носа и остана във военната болница в София. Очакваме всеки момент той да пристигне...

— А Денев?

— Не съм го виждал и аз... След балканиадата в Атина той не се присъедини към състава. Казват, че имал „отпуска", разрешена от федерацията... (Б. р. — От проверката, която направихме в БФФ, стана ясно, че никой не е разрешавал каквато и да е почивка на състезателите от младежкия национален отбор. Точно обратното — всички са били задължени да се върнат веднага в отборите си, за да почиват и тренират съобразно указанията на дружествените ръководства...)

Във Велинград армейците водеха занимания в продължение на 9 дни по два пъти — всеки ден от 10.30 до 12 и от 17.30 до 19 часа... В София тренировките продължиха все тъй интензивно.

Манолов заяви:

— Мисля, че ще стартираме в първенството в добра форма. На 12 т. м. отлитаме за Палма де Майорка, където ще играем два мача — на 14 и 15 август — и по всяка вероятност на 16 и 17 се завръщаме в София.

— Някои нови имена в отбора?

— Трънков. Стоил Трънков...

— Вашата амбиция като треньор на отбора-шампион?

— Да бъдем пак шампиони! При това — със силна, убедителна игра, доставяйки нова радост на хилядите наши привърженици от цялата страна.

На състезания и тренировки капитанът трябва да бъде винаги на чело — колоната се води от Димитър Пенев.

Снимки: Иван ПОПОВ (наш специален пратеник)

Старши треньорът Манолов едва ли има основание да се оплаква от вратарите си... Но е все по-взискателен към тях!

НЯМА ПОБЕДА БЕЗ ПЪЛЕН СИНХРОН

Ето те най-сетне на върха на почетната стълбичка. И първи идват да те поздравят тези, с които до преди няколко минути си се състезавал, тези, които страстно са искали да те изпреварят, и сега, неуспели, признават превъзходството ти. Защото тъкмо те най-добре знаят цената на победата. Това е може би най-хубавият ритуал.

Зрителите, свидетели на тази финална борба, те аплодират за майсторството ти днес. Зад теб обаче тази победа е с много, много дълга история. Тя започва още тогава, когато твоят треньор те е видял сред много други деца и те е отделил. Още тогава, когато не си знаел какъв дълъг, труден и сладък е този път до победата, но си изпитал първото радостно чувство, първата гордост, че този човек, треньорът, е открил у тебе зрънцето, което другите не са видели...

Треньорите, тези, които действително търсят победата, започват да я търсят в училищния двор, на ученическите състезания, на улицата. Колко волейболистки е открил бате Райо (треньорът Шаханов) ей така, само защото обича да се заглежда в играещите на улицата деца. Някъде ще видиш силен удар, някъде някое високо и скочило, някъде някое хитро се е изплъзнало... за бате Райо това са все качества тъкмо за волейбола.

След първото обещание, че ще станеш голям спортист, идва и голямата работа и постепенно разбираш, че победата, с която треньорът те е привлякъл, няма да дойде утре, а след години. Ако си трудолюбив, ако си амбициозен, ако го слушаш в началото, ако полека-лека се научиш сам да търсиш и предлагаш на своя треньор свои решения. Десет ще бъдат отхвърлени и едно прието и ще ти кажат, че това е голяма победа. Десет пъти ще си недоволен и един път ще си щастлив и той ще те убеди, че балансът е добър. А ти ще почувствуваш, че е прав, защото ще тръгнеш отново по този път на много търсене за едно намиране. Ще минат стотици тренировки, докато почувствуваш, че си силен, че можеш да се бориш, ще минат хиляди, докато стигнеш до върха. Ако погледнеш назад, пътят наистина не е лек и в този път виждаш все същото загрижено, търсещо, уморено и щастливо лице на своя треньор. Дори и сега, когато си победил, неговата радост е крат ка, защото още на това състезание е видял откъде ще дойде опасността за следващото и отсега трябва да търси пътища, за да я избегне.

Едва слязъл от почетната стълбичка като шампион на юношите гимнастици, Андрей Керанов отива при своя треньор, за да чуе една оценка, която в този момент звучи малко странно. „Не съм доволен от тебе. Днес игра като Гюро Михайлов. В трудните моменти, когато се налагаше да проявиш творчество и съобразителност, ти избягна закъсването само с усилие, с воля. Не искам да си губиш главата..." Момчето слушаше и не беше изненадано, че вместо похвали чува упреци. Изглежда, беше свикнало с тази взискателност, която е и първата гаранция за успеха. Защото не можеш да тръгнеш към голямото със ситна крачка. Струва ми се, че чак сега (не когато получаваше медалите, а в този разговор) разбрах защо този млад треньор е такъв авторитет за един свой, пернишки колега, който преди няколко часа ми каза, че винаги когато идвал на състезания, най-много се интересувал от преценката на Стаматов. Не от точките и класирането, въпреки че и те не били без значение, но в едно състезание с точките и класирането всичко може да се случи, а дали си тръгнал във вярна посока, може да ти каже само колегата, когото най-много уважаваш.

Старши треньорът на националния отбор по спортна гимнастика (жени) Цанко Миков говори с не по-малко уважение за друг свой колега — съветския треньор Юрий Щукман. До като в спортната гимнастика много се спори какво трябва да прави треньорът и какво трябва да бъде подготовката на гимнастичките, Щукман за себе си е решил въпроса така — цялостна подготовка, и на четирите уреда. Един треньор, една отговорност! „До доказва не на противното — казва той — съм прав." В съчетанията на земя той най-напред дълго изпробва всеки елемент пред огледалото. Разликата в ефекта, разбира се, е огромна. Когато същото повтори Любов Бурда, всесъюзната шампионка по гимнастика, съдии и публика казват: „Превъзходно".

Кое е най-важното за победата? Щукман отговаря така, както биха отговорили и други негови колеги, познали „и меда, и жилото" — всеотдайност, взискателност, много работа! За треньора — абсолютно задължителни два часа на ден за самоподготовка. В „цената" на победата влизат и безсънните нощи. Не са програмирани, но са неизбежни. И все пак на първо място — пълният синхрон в работата на треньор и състезател. Това, разбира се, не изключва различните мнения. Но те трябва да си останат в процеса на работата. Не може да се постигне нищо, докато от многото различни мнения не се стигне до едно, което да стане закон-верую на двамата. Само пълната убеденост, пълното единомислие може да доведе до траен успех.

Кое е най-важното за победата? Да влезеш в кожата на всеки от отбора си — ще ви говорят треньорите, стигнали до върховете с отбори от колективните игри. Защото това, което за треньора на лекоатлета, на гимнастика, на плувеца е пълен синхрон, за треньора на баскетболистите е мечта. Пълен синхрон с всички — с този, който днес се чувствува в чудесна форма, и с другия, който пристъпва със страх към това състезание, с щастливия и тъжния? Трудна, много трудна работа, но задължителна. Трябва да се търси синхрон, който при тях наистина е да влезеш в кожата на всеки.

Това са проблеми на твоя треньор по време на дългия път, който сте извървели заедно. Да знае докъде са стигнали неговите, твои те съперници, да търси пътища да ги изпревари, да ти даде всичко, натрупано през годините, когато е бил състезател и треньор, всяка поука от всяка сполука и несполука, за да можеш сега ти да победиш. Теб сега те поздравяват публика, съдии и твоите победени съперници. За твоя треньор, раздвоен между радостта за твоята победа и неуспеха на другите от отбора, между днешната ти победа и утрешните опасности, единствената награда е твоята благодарност.

Борците не са от най-приказливите, но тъй като най-много се прославиха, тях най-много „нападнаха" журналистите. Въпроси, интервюта. Борците отговарят донякъде, а после казват: „Питайтё бате Райко. Той знае!" — и за да се отърват, и за да напомнят, че победата е и негова, на техния бате Райко, заслужилия треньор Райко Петров, който в техните очи е човекът, който всичко знае и всичко може. Щом като от тях, обикновените момчета, отключи толкова много сила, че и още прибави. Щом като ги научи да побеждават борци от цял свят... Може би тъкмо на тази безкрайна преданост, на тази безрезервна вяра се дължи и толкова трайният им успех. Защото за всички, които са забравяли, че успехът им се дължи на съвместния дълъг път, на този пълен синхрон между състезател и треньор, победата се е оказвала ефектен, но еднократен фойерверк...

Маргарита РАНГЕЛОВА

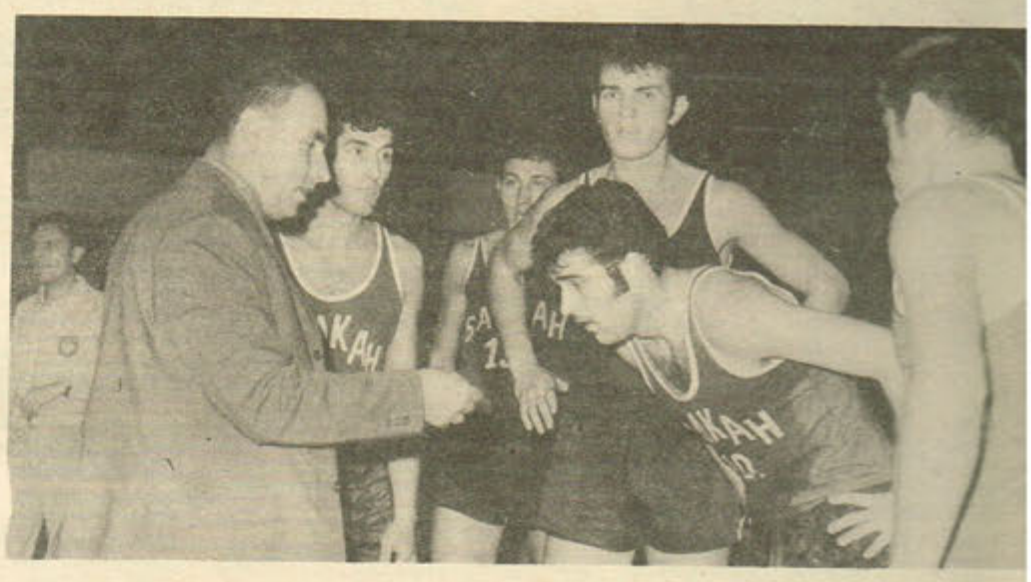
„Няма победа без пълен синхрон", казва Щукман, треньорът на всесъюзната шампионка по спортна гимнастика Любов Бурда, и резултатите показват, че има прав

„Бате Райко всичко знае", казват борците и може би за това така дълго побеждават...

„Днес не съм доволен от тебе", казва младият треньор Стефан Стаматов на новия юношески шампион на гимнастика.

А когато си треньор на отбор, трябва да влезеш в кожата на всеки...

СТАДИОН КРАЙ ЗАВОД

Футболистите от ремонтно-механичния цех

На 8 август 1953 г. момчетата от смяната на инж. Димитър Йорданов и майстора Иван Котев с помощта на съветските специалисти Климов, Грудьов и Шаршаков изляха в ДМЗ „Ленин" първата българска стомана и откриха нова ера за родната металургия.

През първата година пещите дадоха 78 512 тона и това бе началото. Сега пред нашите металурзи стои нова задача — производството на 500 000 тона стомана годишно!

Силни и здрави хора изливат стоманата в ДМЗ „Ленин". Сред тях твърде често се срещат познати имена. Между първите бяха волейболистите Михаил Василев — носител на „Народен орден на труда", Любен Чернев, Евгени Лазов. Те положиха основите на чудесен волейболен отбор, стигнал до желан от всеки успех, станаха носители на Купата на НРБ. По-късно масовият спорт, привлякъл стотици работници, и спортното майсторство тръгнаха ръка за ръка и прибавиха още малко слава за завода на мъжете с „гореща професия".

Да се говори, че всичко е вървяло лесно, без трудности, ще бъде пресилено и неправдоподобно.

— Заводът се разширяваше — си спомня майсторът Иван Здравков. — На мястото на спортните площадки се строяха цехове, но ние не се предавахме — винаги намирахме къде да построим нови площадки! Помагаха ни във всеки труден момент ръководството на завода, партийният комитет, профорганизацията и Комсомолът. Когато лютият зимен студ сковаваше рудата във вагоните, първи идваха да я разбият момчетата от различните отбори. Друг път те извличаха с десетки тонове желязо от шлака, защото това беше жизнено необходимо за завода.

Никой не се учуди, когато след двегодишен безкористен труд през 1964 г. спортните тържествено откриха своя стадион и той стана символ на техния спортен дух. Този стадион даде на българския спорт Иванов, Иванов, Раденков, П. Младенов, Божилов и с. по лека атлетика Тодор Трифонов и дванадесет майстори в различни видове спорт. Радост със своите победи за многолядния работнически колектив носеха хокеистите — републикански първенци за 1968 г., волейболисти, атлети, шахматисти, боксьори. Сред последните израсна з. м. с. Георги Стойков — бронзов медалист от олимпийския турнир в Мексико. Отлични спортисти създадоха и уважавани треньори Тодор Симов и Иван Робев (волейбол), Илия Попов (лека атлетика) и др., които също са свързани със спортния колектив на ДМЗ „Ленин".

И сега спортът е притегателна сила за младата заводска младеж. Мнозина отиват на заводския стадион просто така, да потичат малко след топката, после се ориентират към други спортове. Колко са те? Според физкултурния организатор Методи Иванов сега в завода има 10 футболни, 10 волейболни, 10 лекоатлетически, 11 шахматни, 14 по тенис на маса, три скиорски и един плувен отбор. В тях спортуват 755 души. Има и групи за масово-оздравителна работа и производствена гимнастика.

Стадион край завод! С него са свързани толкова приятни мигове за хората, които повишават стоманата. Те са благодарни на своя стадион и когато сами спортуват, и когато възторжено приветствуват на него своите приятели и любимци...

Валентин ЯНЕВ

ЮБИЛЕЯТ В БЕЛ

sinki
m
71
-15.8.
71

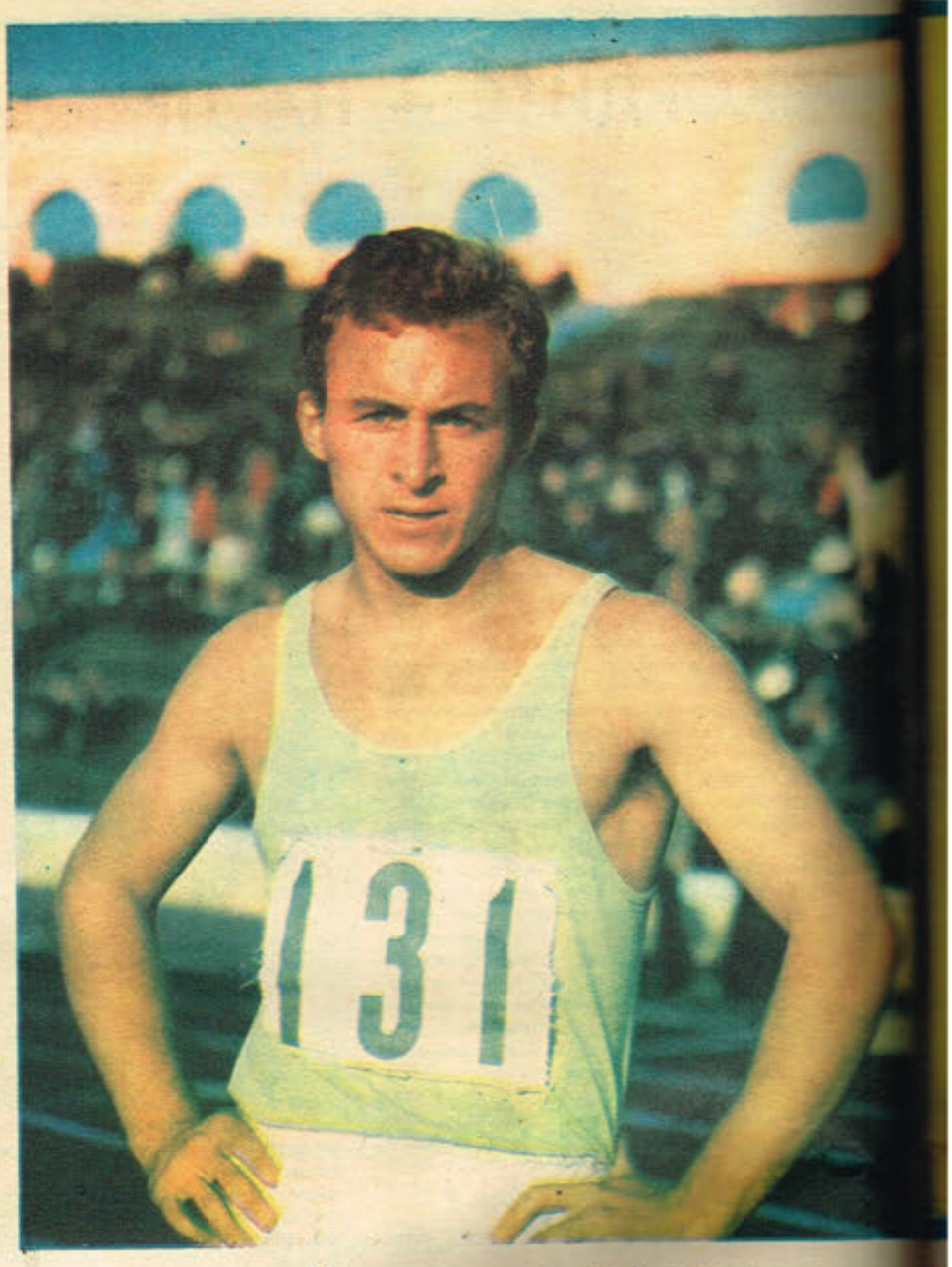
ОБЕТОВАНА ЗЕМЯ

тлетиката — това е безспорно Финландия! В к да е ден и час, по многобройните и необят ени терени и празни места може да се наблю деца, юноши и девойки как бягат, хвърлят ко- и скачат, така както у нас по улици и махали футбол. „Атлетиката е в кръвта ни" — споде време на зимния европейски шампионат в Со- ректорът на пресцентъра на олимпийския ста ленти Вуорио. Наистина този малък народ ня ен в традициите и успехите на атлетическата Само от олимпийски игри финландските атлети ювали 38 златни, 30 сребърни и 24 бронзови , а от европейски първенства — 19 златни, 19 ни и 24 бронзови медала!

андия даде на света големи имена — богове тата. Най-голямото е несъмнено това на Паавo който в три олимпиади (1920, 1924, 1928) спече латни и 3 сребърни медала — ненадминат до т никто един олимпиец! Той е подобрил 25 пъ- товните рекорди в бяганията на дълги разстоя- общо финландските атлети имат около 150 све рекорда! В негова чест на олимпийския стадион инки е изградена в бронз фигурата му. На 55- а възраст той запали олимпийския огън на XV йски игри. Голяма слава на Финландия донесо- временниците на Нурми — Колемайнен, Ритола, ло и други, също олимпийски шампиони и све рекордьори в бяганията на дълги разстояния.

андската атлетика е прочута не само с бяга- но и със знаменитите си състезатели на хвърля ие, които са спечелили 13 олимпийски медала кто 5 златни) и са подобрили 20 пъти световни те рекорди. В чест на победата на олимпийския шам пион Мати Ярвинен през 1932 г. в Лос Анжелос при построяването на олимпийския стадион в Хелзинки (1938 г.) бе издигната кула от 72,71 м! Ярвинен — най-малкият син на прочутото атлетическо семейство (бащата е олимпийски шампион на диск, а другите трима братя също са олимпийци) — е печелил два пъти европейската титла на хвърляне копие. 62-годишен, той е ръководител на олимпийското село Отаниеми, където ще бъдат настанени атлетите за европейския шампионат.

Хелзинки, или „Белият град", както го наричат финландците, е най-малкият (понастоящем с около 600 000 жители), на който бе поверено домакинството на олимпийски игри. И до днес деятелите на международното олимпийско движение твърдят, че XV олимпиада в Хелзинки е била „най-спортната", без излишна пищ ност и натруфеност, преминала в истински олимпийски дух. Олимпийският стадион, построен преди 33 годи ни, е предназначен главно за атлетически състезания. Неговите трибуни за 50 000 души се изпълват дори на държавни първенства и на двустранни срещи по атле- тика. Съоръжен с най-модерна атлетическа техника, с нова тартанова осемкоридорова писта, с електронни осведомителни табла, стадионът предоставя отлични условия за състезания. Въпреки че Хелзинки се нами ра само на 5 м над морското равнище и влажността на въздуха е над нормалната, голям е броят на установе ните световни и европейски рекорди на олимпийския стадион. Не може да има съмнение, че в „обетована- та земя" Десетият юбилеен шампионат по лека атле- тика ще бъде истински празник за „царицата на спор- товете"!

НАЙ-БЪРЗИЯТ

Винаги е съществувал своеобразен култ към най-бързия атлет. Особено чувство на възхищение предизвикват и днес имената на Джеси Оуенс, Хари, Хейес, Томи Смит... Само няколко мига продължава бягането на 100 и 200 м, но тяхното въздействие е толкова силно, че дъхът на зрителя замира от емоционалното преживяване! Всички изпитахме незабравима естетическа наслада, когато наблюдавахме Валерий Борзов

Този русокос красавец е несъмнено най-бързият атлет в Европа. Доказателство за това са не само рекордните му постижения на 100 м — 10,0 и на 200 м — 20,2 сек., но и голе мите му победи в най-отговорни състезания. На двата европей ски шампионата в зала (във Виена и София) Борзов записа името си на „спринтьор № 1". Той бе непобедим и в Атина преди две години, макар че то тогава бе едва на 19 години. Победата му над „черните перли" на миналогодишния „Мач на гигантите" в Ленинград някои „специалисти" побързаха да помрачат с... фалстарт, който те „видели"! В тазгодишната среща в САЩ срещу най-бързи те в Америка и в света съвет ският спринтьор отново не позво пи никому да финишира пред не го и даде заслужен отговор на клеветниците!

Борзов има успехи не само в спорта. На 21-годишна възраст в навечерието на победните му спринтове на Спартакиадата на народите той завърши с отличие Висшия институт за физкултура в Киев и се подготвя за аспиран тура. Скромен, трудолюбив и умен, Валерий се въздържа от прогнози Неговият треньор доц. Валентин Петровски (и не само той!) вярва в качествата и характера на своя възпитаник. Вярваме и ние!

ад Хофмайстер (ГДР) с амбиция а медала — на 800 м и 1500 м.

ГДР САМО КАНДИДАТИ ЗА МЕДАЛИ

БЕРЛИН, август (специално за „СТАРТ").

Първото място на европейското първенство в Атина преди две години много ни зарадва, а сега... се тревожим! Можем ли в Хелзинки да спечелим 11 златни, 7 сребърни и 7 бронзови медала? Задача изключително трудна, но ако не я постигнем или най-малкото не бъдем близко до победите в Атина, ще се счита за отстъпление. Още повече, че миналата година спечелихме купите на Европа за мъже и жени. За песимизъм няма основание, но борбата ще бъде много по-оспорвана. Традиционно силните съветски атлети, а така също представителите на ГФР, Полша, Великобритания и Франция се стремят да надминат постигнатото от тях в Атина. А домакините и останалите страни?

Ние ще участвуваме главно със силни единици, които имат шанс сове да спечелят медал. Затова няма да участвуваме с пълни тройки във всички дисциплини. На 3000 м с пр. може би ялма да представим нито един състезател. Затруднени сме и с контузията на двукратния европейски шампион на овчарски скок Норд виг.

На какво ще разчитаме в Хелзинки?

По-големи надежди вдъхват атлетките. Във всички женски дисциплини разчитаме на успех. В спринта световната рекордьорка Щехер, Маер и щафетният отбор ще се борят за медали, също и на 400 м и 4х400 м чрез новата рекордьорка Зайдлер (52,2), Лозе (52,5), Кюне (52,7). В останалите бягания се очертават шампионката на ГДР на 800 м и на 1500 м Хофмайстер, Клайнау, Пьоланд, а на 100 м с пр. — Балцер и Ерхардт. Силни са и тройките на тласкане гюлле (Гумел, Ланге и Фридел), на диск (Илген, Шпилберг и Миклер), а на копие — самo Фукс. Шампионката на петобой Хербст ще участвува и на скок дължина (681), а на скок височина възлагаме отново надежди на Рита Шмидт. На петобой ще участвуват също световната рекордьорка Полак и Пайкерт.

Сред мъжете се очертават преди всичко Бризеник (21 м), Ротенбург (20,96) и европейският шампион Хофман на тласкане гюлле и тройката на хвърляне диск — европейският шампион Лош, Торит и Милде с редовни опити над 63 м. На хвърляне чук с еднакви възможности са Таймер и шампионът Захсе, а на хвърляне копие Щолце все още не е в добра форма. В бягания бих могъл да спомена само спринтьорите Шенке, Пфайфер (200 м — 20,5), Фром (800 м), Диснер (5000 м), Хаазе (10 000 м), Буш (маратон), Зибек (110 м с пр.) и Рудолф (400 м с пр. — 49,7). Както обикновено, скороходците и десетобойците фигурират в най-добрите ни предвиждания, а в скоковете при отсъствие на Норд виг трудно ще се доберем до медали, особено златни. Все пак съм оптимист и трябва да уверя читателите на „Старт", че на нашите атлети и атлетки може да се вярва...

Гюнтер ГОЛД

ОТ ТОРИНО

Предстоящият европейски шампионат по лека атлетика ще запише в Хелзинки десе тото си юбилейно издание. Това състезание се утвърди като най-крупното след олимпийските игри, тъй като световни първенства по атлети ка не се организират, а Европа се оформи като основен център на „царицата на спор- товете".

Идеята за европейските първенства възник- ва преди 45 години. Инициатор бе известният унгарски спортен деятел д-р Станкович, кой то през 1926 г. предлага на ИААФ разработен проект за учредяване европейски шампионат по лека атлетика. Англичаните и французите се противопоставят поради опасенията, че ще се нарушат „свещените принципи на аматьо- ризма" и поради създаването на автономно европейско течение в международната федерация. Предложението било отхвърлено, но д-р Станкович се оказал упорит човек и през 1932 г. представил втори проект, който въпреки съпротивата на вечния консерватори — англичаните — се приел на 24 септември 1933 г. по време на конгреса на ИААФ. Възприела се програмата на олимпийските игри. Решено било също европейските първенства да се провеждат на четири години, между две олим пиади. Това решение се наруши едва през 1966 г., когато се прие тригодишен цикъл, но преди две години се възстанови първоначал ният принцип, който ще започне да действу ва от 1974 г. нататък. Поради това Десетият шампионат ще се състои само две години след предшествуващия в Атина, а следващият — единадесети — е насрочен за 1974 г. в Рим.

Първият шампионат се състоя на 7, 8 и 9 септември 1934 г. в новопостроения стадион в Торино. Англичаните бойкотираха състезанията, но 15 европейски страни, между които и България, изпратиха свои състезатели. Наша та страна бе представена от двамата най-до бри атлети преди войната — Любен Дойчев, който се класира десети на овч. скок с 370 см, и Камен Ганчев, който отпадна на квалификацията на хвърляне диск с 40,28 м. Пър ви европейски шампион стана финландецът Калеви Коткас, който пръв в Европа преодо лява на скок височина 2 м. Същият сега е един от главните организатори на Десетия шампионат. Най-много златни медали спечели Германия — 7, следвана от Финландия — 5.

Вторият шампионат се състоя в Париж през 1938 г., след като бе насрочен преди това във Виена. Аншлусът попречи той да се проведе в австрийската столица, а ненавистта към хит леризма на огромното болшинство атлетичес ки деятели доведе до преместването на шам пионата в Париж. Преди това обаче във Вие на се състояха първите европейски състеза ния за жени, в които блесна полската спринтьорка Валасевич. Общо (мъже и жени) най-много златни медали печели отново Германия — 12, следвана от Финландия — 5 и дебютиращата Великобритания — 4.

Третият шампионат се състоя след войната. през 1946 г. в Осло. Германците не бяха допуснати. За първи път участвува СССР. Швеция, една ст малкото страни, която остана извън войната, спечели 11 златни медала, след вана от Финландия — 4. Още с първото си появяване съветските атлети се проявяват от лично и печелят 5 шампионски титли

Четвъртият шампионат през 1950 г. в Брюксел донесе първото голямо разочарование на скандинавците. Финландия, Швеция и Норвегия печелят само по един златен медал. Много силно се представят англичаните, кои то отнасят на острова осем златни медала, следвани от съветските атлети — 6, Франция и Холандия — по 4. Трите златни медала от всичко четири на Холандия бяха спечелени от знаменитата атлетка Фани Бланкерс—

Петият шампионат през 1954 г. в Бер бележителен с настъплението на съвет атлетика. Тя доминира в състезанията за же и жени, като общо СССР спечели шампионски титли (рекорд!). Съветските летки побеждават в осем от всичко ед сет дисциплини! На тези състезания се вява за първи път Вл. Куц, който на следв олимпийски игри в Мелбърн печели медали на 5000 м и 10 000 м. Отлично се вяват останалите социалистически страни. гария и Чехословакия печелят по четири ни медала и се нареждат непосредст след СССР. Европейски шампион стана кът Шидло на хвърляне копие, или общо циалистическите страни печелят 25 дала от всичко 35! България записва си участие на европейско първенство. Сед те български атлети Т. Белчев записва си на първия наш атлет-призьор, като се

...ЯТ ГРАД

РЕКОРДИТЕ — НА ПРИЦЕЛ

Дисциплина		Европейски		Европейски първенства	
		МЪЖЕ			
100 м	А. Харн (ГФР)	10,0	60	А. Харн (ГФР)	10,3 58
	Р. Бамбюк (Фр)	10,0	68	М. Фоик (Пол)	10,3 62
	В. Сапея (СССР)	10,0	68	П. Гампер (ГФР)	10,3 62
	В. Борзов (СССР)	10,0	69	А. Хебауф (ГФР)	10,3 62
	Г. Метц (ГФР)	10,0	70		
	М. Конот (ГФР)	10,0	71		
200 м	В. Борзов (СССР)	20,2	71	В. Борзов (СССР)	20,2 71
400 м	К. Кауфман (ГФР)	44,9	60	Я. Вернер (Пол)	45,7 69
	М. Йелингхауз (ГФР)	44,9	68		
800 м	Ф. Кемпер (ГФР)	1.44,9	66	М. Матушевски (ГДР)	1.45,9 66
	В. Адамс (ГФР)	1.44,9	70	Д. Фром (ГДР)	1.45,9 69
1500 м	Ж. Ваду (Фр)	3.34,0	70	Дж. Уетън (ВБр)	3.39,4 69
5000 м	Д. Бедфорд (ВБр)	13.22,2	71	М. Жази (Фр)	13.42,8 66
10 000 м	Д. Бедфорд (ВБр)	27.47,0	71	Ю. Хаазе (ГДР)	28.26,0 66
110 м пр.	М. Лауер (ГФР)	13,2	59	Е. Отоц (Ит)	13,5 69
400 м пр.	Д. Хемери (ВБр)	48,1	68	С. Морале (Ит)	49,2 62
3000 м пр.	Вл. Дудин (СССР)	8.22,2	69	МИХАИЛ ЖЕЛЕВ (Б)	8.25,0 69
4x100 м	Франция	38,4	68	Франция	38,8 69
4x400 м	ГФР и Полша	3.00,5	68	Франция	3.02,3 69
Скок вис.	В. Брумел (СССР)	228	63	В. Брумел (СССР)	221 62
Скок дълж.	Кр. Папаниколау (Г)	549	70	В. Нордвиг (ГДР)	530 69
Троен скок	Иг. Тер-Ованесян (СССР)	835	67	Иг. Тер-Ованесян (СССР)	819 62
Гюлле	Е. Санеев (СССР)	17,39	68	В. Санеев (СССР)	17,34 69
Диск	Х. Бризеник (ГДР)	21,00	71	Д. Хофман (ГДР)	20,12 69
Чук	Р. Брух (Швеция)	68,32	71	Х. Лош (ГДР)	61,82 69
Копие	А. Бондарчук (СССР)	75,48	69	А. Бондарчук (СССР)	74,68 69
Десетобой	Я. Кинунен (Фин)	92,70	69	Я. Лусис (СССР)	91,52 69
Маратон	К. Бенделин (ГФР)	8319 т.	67	Р. Кирст (ГДР)	8041 т. 69
20 км сп. х.	Р. Хил (ВБр)	2.09,28	70	С. Попов (СССР)	2.15.17 58
50 км сп. х.	Г. Агапов (СССР)	2.25.21,4	68	Д. Линдмер (ГДР)	1.29.25 66
	Г. Агапов (СССР)	3.55.36,0	65	Кр. Хьоне (ГДР)	4.13.32,8 69
	ЖЕНИ				
100 м	Р. Майснер-Щехер (ГДР)	11,0	70	Ю. Хайне (ГФР)	11,4 62
200 м	И. Шевинска (П)	22,5	68	И. Шевинска (П)	23,1 66
400 м	Н. Дюкло (Фр)	51,7	69	Н. Дюкло (Фр)	51,7 69
	К. Бесон (Фр)	51,7	69	К. Бесон (Фр)	51,7 69
800 м	Х. Фалк (ГФР)	1.58,3	71	Л. Боърд (ВБр)	2.01,4 69
1500 м	Я. Йехличкова (Чех)	4.10,7	69	Я. Йехличкова (Чех)	4.10,7 69
100 м пр.	К. Балцер (ГДР)	12,7	70	К. Балцер (ГДР)	13,3 69
	Т. Сукневич (П)	12,7	70		
4x100 м	Холандия и СССР	43,4	68	ГДР	43,6 69
4x400 м	Великобритания	3.30,8	69	Великобритания	3.30,8 69
	Франция	3.30,8	69	Франция	3.30,8 69
Скок вис.	Й. Балаш (Рум)	191	61	Й. Балаш (Рум)	183 62
				М. Решкова (Чех), А. Лазарева (СССР), М. Мрачова (Чех) и Р. Шмит (ГДР)	183 69
Скок дълж.	Х. Розендал (ГФР)	684	70	И. Шевинска (Пол)	655 66
Гюлле	Н. Чижова (СССР)	20,43	69	Н. Чижова (СССР)	20,43 69
Диск	Л. Вестерман (ГФР)	63,96	69	Т. Данилова (СССР)	59,28 69
Копие	Е. Горчанова (СССР)	62,40	64	А. Немет-Ранки (Унг)	59.76 69
Петобой	Б. Полак (ГДР)	5406 т.	70	Л. Сикора-Прокоп (Ав)	5030 т. 69

Нашите медалисти в досегашните европейски п
венства: ГОРЕ — носителите на златни медали: Х
хаил Желев и Георги Стойковски; ДОЛУ — сребр
ните медалисти Тодор Артарски и Диана Йоргова

КОИ ЩЕ СТАНАТ ШАМПИОНИ?
Прогнози на «Старт»

Всяко голямо спортно събитие е предшествувано от прогнози. Към „СТАРТ" бе отправена молба от полския вестник „СПОРТ"—Катовице да направи свои прогнози за шампионите в Хелзинки. След обсъждания „за" и „против" изпратихме на братската редакция следното предвиждане:

МЪЖЕ: 100 м и 200 м — **Борзов (СССР)**, 400 м — **Дженкинс (ВБр)**, 800 м — **Аржанов (СССР)**, 1500 м — **Арезе (Ит)**, 5000 м и 10 000 м — **Бедфорд (ВБр)**, 110 м пр. — **Дрю (Фр)**, 400 м пр. — **Нале (Фр)**, 3000 м пр. — **МИХАИЛ ЖЕЛЕВ**, маратон — **д-р Хил (ВБр)**, 20 км сп. х. — **Нихил (ВБр)**, 50 км сп. х. —**Хьоне (ГДР)**, скок вис. — **Ахметов (СССР)**, скок дълж. — **Тер-Ованесян (СССР)**, овч. скок — **Исаксон (Швеция)**, троен скок — **Санеев (СССР)**, гюлле — **Бризеник (ГДР)**, диск — **Брух (Швеция)**, чук — **Бондарчук (СССР)**, копие — **Лусис (СССР)**, десетобой — **Кирст (ГДР)**, 4x100 м — **СССР**, 4x400 м — **Полша.**

ЖЕНИ: 1000 м — **Майснер-Щехер (ГДР)**, 200 м —**Кирщенщайн—Шевинска (Пол)**, 400 м — **Бесон (Фр)**, 800 м — **Фалк ГФР)**, 1500 м — **Хофмайстер (ГДР)**, 100 м пр. — **Балцер (ГДР)**, скок вис. — **Гузенбауер (Ав)**, скок дълж. — **Розендал (ГФР)**, гюлле — **Чижова (СССР)**, диск — **Мелник (СССР)**, копие — **Немет-Ранку (Унг)**, петобой — **Полак (ГДР)**, 4x100 м — **ГДР**, 4x400 м — **СССР.**

Гласувахме доверие на шампионите от Атина: Борзов, М. Желев, д-р Хил, Хьоне, Нихил Тер-Ованесян, Санеев, Бондарчук, Лусис, Кирст, Балцер, Чижова, Немет-Ранку и на щафетния отбор на ГДР. Дали няма да ни изневерят? . . .

Игор Тер-Ованесян за пети път ще участвува на европейско първенство.

НАШАТА АТЛЕТИЧЕСКА ГРУПА

След приключването на републиканския шампионат разговаряхме със зам.-председателя на БФЛА ДИМИТЪР НИКОЛОВ, който сподели пред представител на „СТАРТ" принципите за определяне нашата атлетическа група за Десетия европейски шампионат в Хелзинки:

— Изхождаме от три принципа: покриване на високите нормативи на БФЛА; покриване на нормите на ЕАА, които са по-ниски, но с възможности за класиране във финалите, и трето — подобряване на републиканските рекорди за мъже и жени. При това положение нашата група се комплектува от следните състезатели: МЪЖЕ — Михаил Желев, Георги Тихов (3000 м с пр.), Атанас Атанасов (1500 м), Тодор Манолов (чук); ЖЕНИ — Светла Златева и Стефка Йорданова—Гьонина (400 м), Тонка Петрова (800), Василена Амзина (1500), Диана Йоргова (скок дължина), Иванка Христова (гюлле), Василка Стоева—Малушева (диск), Жужана Желязкова и Лютвиан Моллова (копие), Недялка Ангелова (петобой) и вероятно ще участвуваме в щафетата 4 х 400 м.

Нашата атлетическа група заминава на 7 август със самолет за Хелзинки.

...О ХЕЛЗИНКИ

...шести на скок височина със 193 см. Друг...има заемат десето място — Д. Вучков ...000 м, Д. Хлебаров на овч. скок и Ст. ...ов на десетобой.

...стият шампионат през 1958 г. в Стокхолм ...ележителен с възхода на полската атлети...Юляците печелят осем златни медали, ...Шидло за втори път става шампион. ...победа печели Й. Шмидт, който пръв ...нава границата от 17 м на троен скок ...европейския шампионат в Будапеща, в ...ложение на осем години, печели всички ...състезания на олимпиади, европей...рвенства и други. На първо място оба ...отново СССР с 11 златни медала. Го ...пораженне претърпяват французите, кои ...ечелят един-единствен бронзов ме...рез Делкур на 200 м. От България участ ...осем атлети. Тодор Артарски на хвър...диск спечелва първия медал за Бълга...т европейски първенства — сребърен ...на хвърляне диск с 53,82 м.

Седмият шампионат през 1962 г. в Белград отново донася триумф на СССР, чиито представители спечелват 14 златни медала. За трети пореден път В. Кузнецов се окичва с лавровия венец на „атлет на атлетите" в Европа като победител на десетобой. Младата съпружеска двойка Лусис и Озолина стават едновременно шампиони на хвърляне копие. По четири златни медала печелят единният германски отбор и Великобритания. На този шампионат се записват рекордните постижения на Брумел и Балаш на скок височина, съответно 221 и 183 см, и на двукратния шампион Тер-Ованесян на скок дължина — 819 см. Направи впечатление младият шведски спринтьор Ове Йонсон, който побеждава на 200 м с 20,7 сек., а 15 дни по-късно загива от автомобилна катастрофа... Внушителна българска група от 20 атлети се представя слабо. Нито един не попада в призовата шестица. На седмо място се класират Д. Йоргова на скок дължина и Ив. Христова на тласкане гюлле; на девето — М. Чорбова на тласкане гюлле

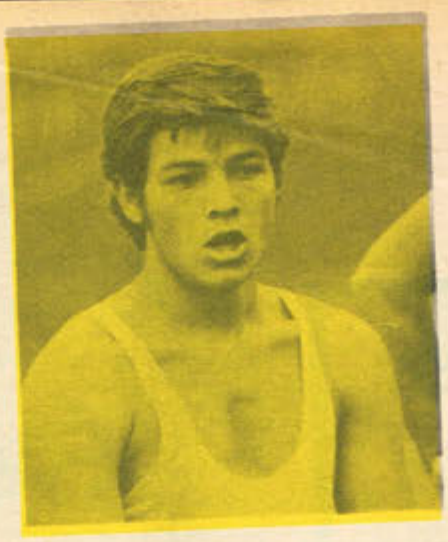
Осмият шампионат през 1966 г. в Будапеща е забележителен за нас със спечелването на първата европейска титла от Георги Стойковски. На троен скок той побеждава свет-тозния елит с рекордния резултат от 16,67 м! На същия шампионат отлично се представя и Диана Йоргова, която завоюва единствения досега сребърен медал от наша атлетика! На скок дължина тя отстъпи първото място на надарената с изключителна физика Ирена Киршенщайн — Шевинска. Д. Йоргова записва победа над още една олимпийска шампионка — Бигнъл — Ренд. Преди и след това тя побеждава олимпийските шампионки Кшешинска, Крепкина и Вискополяну... На пето място се класират М. Чорбова (гюлле) и В. Михайлова (диск). На този шампионат за първи път участвува самостоятелно ГДР и се представя блестящо, като застава начело с 9 златни медала, следвана от СССР и Полша — по 6,

Деветият шампионат през 1969 г. в Атина ни донесе втория крупен успех — златния медал на 3000 м с пр. на Михаил Желев с рекордния резултат — 8,25,0 мин! Същата годи на Желев спечели всичките си международни стартове и бе обявен за най-добрия атлет-бегач в Европа. На четвъртото място се класират Тихов на 3000 м с пр., Д. Йоргова на скок дължина и Ив. Христова на тласкане гюлле. Н. Ангелова бе деветата на петобой, а Г. Тихов и Сп. Джуров заемат десето място съответно на 10 000 м и десетобой. Във финалите попадат също Г. Стойковски, М. Миленски, Д. Миндов и Й. Благоева, но остават извън челната десетка. Шампионатът гремина под знака на големия двубой ГДР—СССР, които спечелват общо 20 златни медала (ГДР — 11, СССР — 9). За трети път европейски шампиони стават Тер-Ованесян и Лусис. Световни рекорди поставят Чижова (гюлле), Йехличкова — Чех (1500 м), Великобритания и Франция на 4x400 м (жени), Бондарчук (чук). Олимпийските шампиони от Мексико В. Санеев, Я. Лусис, Кр. Хьоне, Решкова и Немет — Ранку стават първенци на Европа, а Живоцки, Голубничий, Вискополяну, Манолиу, Гумел отстъпват първите места. Не спазвайки правилника на ИААФ, не бе допуснат до шампионата един атлет от ГФР. В знак на несъгласие ГФР участвува само в щафетните бягания... Ед на знаменита атлетка — двукратната европейска шампионка Л. Боърд (ВБр) — на следващата година почина от рак.

Десетият шампионат от 10 до 15 август 1971 г. в Хелзинки...

Страниците подготвиха:
Ешуа, АЛМАЛЕХ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

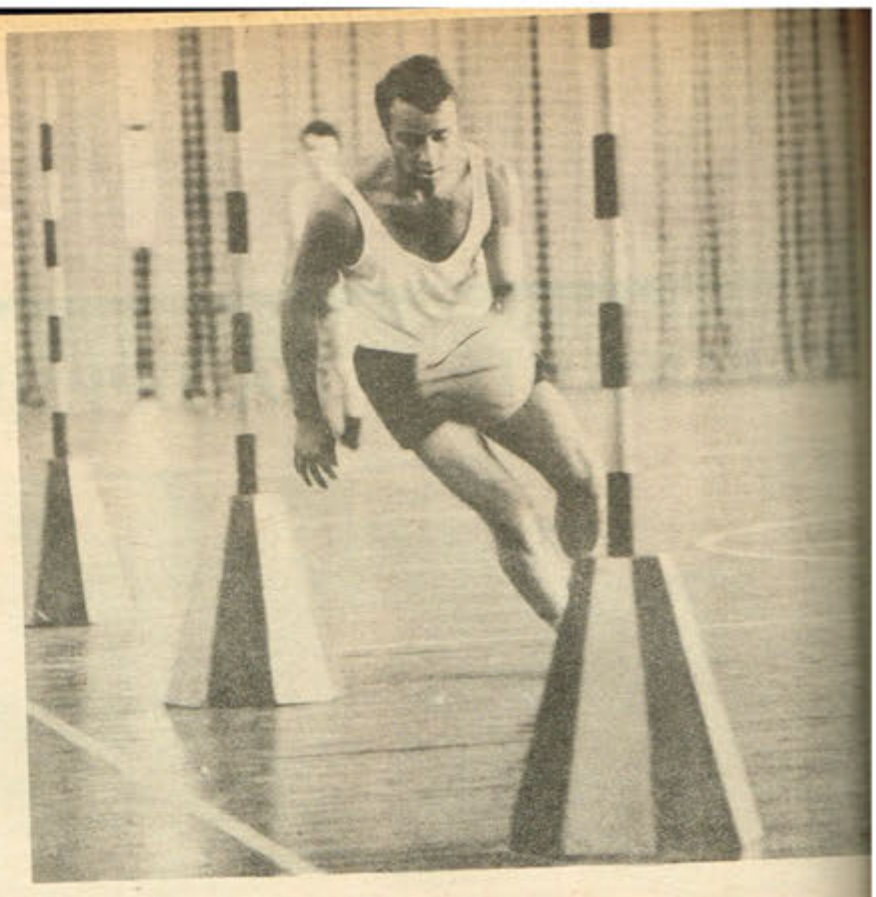

▲ Благодатна умора в дългия „маратон" на кандидатстудентските изпити.

◀ Всяка година все повече кандидати

За игрите всички са по-добре ▶ подготвени — това е общото мнение.

ЕДИН СРЕЩУ ДЕСЕТ

Момичетата дори не забелязват, че коридорчето пред залата е така тясно. Повтарят осморките, помагат си една на друга, улисани от напрежението, забравят, че само след няколко минути ще се състезават. Десет за едно място!

Председателят на комисията к. п. н. Никола Хаджиев обяснява какви са изискванията за изпита по гимнастика и им пожелава успех. Момичетата малко се успокояват. Не било толкова страшно, колкото са си мислили. Все пак някои забравят по средата с какво трябва да продължат. И отново чуват този глас, който преди малко им е пожелал успех: „Повторете. Направете резна, странично колело..." Не, не се намаляват качествата на изпита, не се принизява критерият. Всичко се отчита при оформянето на бележката. Това търпение, това разбиране просто освобождава кандидатките от страха, премахва фактора „изпит на треска". Така всеки знае, че действото е направил всичко, което е можал, че е срещнал добра воля и ако не е успял, трябва да се сърди само на себе си. Такава е атмосферата и на плувния басейн, и на лекоатлетическата писта, и в залата за спортни игри.

В продължение на цяла седмица преподавателите от ВИФ „Георги Димитров" са по стадионите и залите в изпитни комисии. Правят прецизен преглед на новите попълнения, а сега вече са затруднени да изберат най-добрите между добрите. От десет — един! От тяхно гледище това е много добро съотношение. Има богати възможности за избор. Кандидатите мислят, че е по-добре да се състезават с по-малко противници. Но независимо от това, кой какво мисли, 2580 души се борят да намерят място между 260-те избраници. Състезават се в един странен, необичаен многобой: бягане, тласкане на гюлле, баскетбол, хандбал, волейбол, футбол, земна гимнастика, успоредка, плуване и... диплома. Никак не е чудно, че напрежението расте с всеки нов ден. Преподавателите във ВИФ обявиха десет дни за консултации преди изпитите, така че тези „маратон" стана за всички и по-продължителен, и по-уморителен. И все пак и преподаватели, и кандидат-студенти са доволни.

Изпитите са строго анонимни тази година. Кандидатите се явяват без имена, без номера. Всеки получава по едно запечатано пликче с оценка. И така от изпит на изпит, събират пликчета, които, прибавени към оценките на дипломата, ще дадат това, което се нарича бал, това, което ще определи пътя на бъдещето. Защото за 260 от 2580-те кандидати тези дни ще зависи много как ще протече животът им.

Кои ще бъдат 260-те? Във всяка десетка имаше не по един, а поне по двама-трима, в някои и повече, които заслужават да влязат. Анонимността до голяма степен е относителна. Много от кандидатите са вече известни спортисти, майстори на спорта, състезатели от националните отбори. И ако някой си мисли, че към тях комисиите са по-снизходителни, ще се заблуди. Преподавателите по гимнастика не

нация на движенията, лекоатлетите не признават правото на гимнастичките да им липсва бързина, сила, преподавателите по плуване настоят всички да плуват за определено време, на игрите изискват от всички да са на „ти" с топката. И все пак независимо от някои фрапиращи изключения, спортистите, общо взето, се справят навсякъде значително по-добре. И тъкмо те са тези двама-трима-четирима, между които ще трябва да се избира. Да попадне някой друг кандидат, неминал през отбори, тренировки, състезания, във ВИФ тази година при тази конкуренция, изглежда, ще бъде само като извънредно събитие. Това, че най-добре се представят спортистите, е може би едно от най-хубавите неща. Тревожи другото. Голямата разлика между спортисти и неспортисти, отчаяната безпомощност на един значителен процент от кандидатите, която ни връща към един друг въпрос.

КАКВО СТАВА В УЧИЛИЩАТА!

20 от кандидатите, на които подадохме съвсем произволно, от говориха на няколко наши въпроса:

— За какво се смятат най-подготвени от училището!

20-те категорично заявиха, че от гимназиите и техникумите от часовете по физическо възпитание не се чувствуват достатъчно подготвени за нищо. По-сигурни са били само в игрите, ако трябва да се говори само за тази подготовка. Иначе и желанието да кандидатствуват, и куражът идват само от това, че са спортисти (14 от тях, другите 6 се надяват...).

Ето и някои отговори, които заслужават по-специално внимание:

Т. Иванова (не е спортувала) — XV гимназия: За пръв път играя на ус

поредка на консултациите. Нашият салон беше тесен. Събирахме се по два класа и когато това бяха два десети или два единадесети класа, добре, но когато идваха и малки, ставаше такава бъркотия, че преподавателите едва въдворяваха ред. За гимнастика време не оставаше.

А. Георгиева (баскетболистка) — физкултурен техникум в Пловдив: Гимнастика имахме само на теория, понеже салонът още не беше готов. Когато ни изпитваха, ни накараха да направим кълбо напред и кълбо назад (тук на много от нас трябваше да се помага)...

Ю. Генкова (баскетболистка) — ССТ в Перущица: По гимнастика сме изучавали кълбо напред и кълбо назад. Гюлле не сме тласкали, затова сега тези дисциплини ми бяха най-трудни.

Е. Илиева (баскетболистка) — „Димитър Благоев" в Пловдив: В нашето училище се качвахме и на успоредка, и на греда, но се опитвахме да направим само отскока.

Б. Владимиров (не е спортист) — гимназията в Берковица: Ако бъда приет, ще го дължа повече на казармата.

Л. Станков (лекоатлет) — XI гимназия в София: От гимназията съм подготвен горе-долу. Посигурен се чувствувам с подготовката, която ми даде казармата.

20 кандидати казаха, че са се учили да плуват сами, 14 не са тласкали гюлле преди дните за консултацията.

Успехът: 6 от кандидатите са с успех над 5,50, 4 — от 5 до 5,50, 8 — от 4,50 до 5 и 2 — под 4.

Целите: От тези 20 души 13 искат да станат треньори по спорт овете, които обичат, 2 — да специализират спортна медицина, 1 — спортна психология, 4 — преподаватели

по физическо възпитание. Т. Димитрова иска да завърши ВИФ и да стане треньорка по художествена гимнастика, но непременно в Кърджали.

— Няма ли да забравите, че „непременно в Кърджали"? Обикнове но студентите, когато завършат, не си спомнят какво са искали при кандидатстването си.

— Убедена съм, че никога няма да забравя какво съм искала. От дете ме привлича художествената гимнастика, исках да стана голяма състезателка. Може би нямаше да успея, но това, че не можах да опитам, защото в Кърджали няма специалистка, винаги ще ми тежи. Не искам други деца в моя град да останат с моето разочарование...

ВСЯКА ГОДИНА ПО-ДОБРЕ

В тази напрегната седмица по всяко време на деня можете да намерите заместник-ректора на ВИФ „Г. Димитров" доц. **Миролюб Кутинчев** до изпитните комисии. Обикновеното служебно задължение — да проверява как вървят изпитите — сега е съпроводено от много добро настроение, по води за което има непрекъснато.

— Доволен съм — каза доцент Кутинчев, — много съм доволен от изпитите през тази година. От сега може да се види, че ще имаме добри студенти, добри специалисти. Това, че конкурсът е анонимен, ни избави от непрекъснато кръжащите родители, успокои обстановката, повиши доверието в изпитните комисии. Броят на студентите отличници в нашия институт се увеличава непрекъснато. Преди години идваха тези, които не можеха да влязат на друго място. Сега много от отличниците из

бират едно-единствено ВУЗ — нашето. (В подкрепа на тази мисъл е и нашата малка анкета. Между от говорите за избора на висшето учебно заведение имаше и: ако не ме приемат, ще кандидатствувам медицина, психология, а и ако не ме приемат тази година, догодина ще кандидатствувам отново във ВИФ, ако и тогава не ме приемат — следващата година отново ВИФ — Е. Каменова). Всяка нова година се повишава критерият, увеличават се и броят на кандидатите, но добрята се подборът. Това показва ръста на физкултурата и спорта, нарасналия авторитет на ВИФ. Едновременно с това се появяват тревожни симптоми, които не заслугат пряко нашия институт, но служават сериозно внимание: набл давам силни момичета и момче които забиват гюллето в крака си. Никаква техника. Това показ че в училищата не са си направи труда поне няколко пъти да им кажат как се тласка. Много ни са показателите и в плуването, то е и естествено, като се взе под внимание каква база имат ниците. В гимнастиката също блюдаваме резултатите от зан реност, незнание на елемента неща. При тези големи възмож сти за избор, които имаме тази дина, можем да бъдем спокой че 260-те нови студенти ще бъ най-доброто, което сме имали, все пак, щом и кандидати за В могат да ни тревожат с подго ката, която получават в училищ то какво остава за физичес подготовка на кандидатите за гите институти...

Маргарита РАНГЕ

Снимки: Йордан СКРИ Чавдар К

Казват, че с футболната топка момчетата свикват още с прохождането, но малцина стават футболисти...

Едно пликче, добре запечатано, определя бъдещия ти път. Ще го носиш няколко дни, без да знаеш какво точно има в него. А е толкова важно...

Явиха се и много спортисти и не случайно от

Тигран Петросян

Многовековна е шахматната история, но нейните избраници, тези, които са били обкичени с лавровия венец на световен шампион, са твърде малко: Щайниц, Ласкер, Капабланка, Алехин, д-р Еве, Ботвинник, Смислов, Тал... Спасски. Деветият беше ТИГРАН ПЕТРОСЯН.

Когато се играеше в 1963 г. мачът Ботвинник—Петросян, малцина предричаха победа за претендента. Много силно беше впечатлението от дългогодишната хегемония на Ботвинник, от неговото умение за подготовка и психологически подход към съперниците, от неговото майсторство. Едва след мача стана ясно, че и „непобедимите" могат да бъдат побеждавани, ако... се играе по-силно от тях.

Да си днес световен шампион е трудна, изключително трудна задача. Толкова голямо е развитието на шахмата в света, толкова голям е броят на „супергросмайсторите", че „шампионът е само първи измежду няколко равни", както определи скромно своето звание Петросян. Това звание той носеше с чест цели шест години. Нима е лесно да отстояваш титлата си за такъв срок днес? Смислов и Тал я задържаха само по една година! Петросян беше победен от Спаски в 1969 г. и многозначително сякаш неговата шахматна биография за приключена. Но Петросян за почна да играе още по-добре, спечели първенството на СССР, отново постави кандидатурата си за световен шампион.

Роден в Тбилиси (17. VI. 1929 г.), той е само на 12 години, когато умират родителите му. Момчето трябва да се грижи за себе си, заболява. В тези трудни военни години то е принудено да напусне ученето, но не и шахмата, с който се е запознал в тбилиския Дворец на пионерите. Социалистическата родина му подаде ръка.

Момчето преодоля всички несгоди на живота, получи висше образование, стана кандидат на философските науки. Завоюва и шахматната корона със същата упорита настойчивост. Такъв човек не може да търпи случайности, несигурност. Такива положения не обича Петросян и в шахматната партия.

Грузинският майстор Ебралидзе, шахматист със строго позиционен стил, научил малкия Петросян да чувствува красотата на логиката, запознал го с техниката на Капабланка и идеите на Нимцович. Петросян се възхищавал от блясъка на фантазията и комбинациите на Алехин, но продължавал да вярва на Нимцович, Капабланка, на Ебралидзе, който го учел: „Никакви случайности! Добра е само тази партия, където всичко е логично, където всеки от съперниците всеки път е намирал и правил най-добрия ход и където е победил онзи, който е видял и изчислил по-далече."

Ние няма да изброяваме дългия списък от отлични резултати, достатъчно е да отбележим, че Петросян е участник в четири междузонални турнира и четири състезования на претендентите, като от 1952 г. до днес е пропуснал тези предварителни състезания за титлата само когато е бил шампион! Малко шахматисти могат да се похвалят с такова постоянство във формата. Неговият стил на игра често остава непонятен за обикновения любител, но за квалифицирания шахматист неговите партии са истинска симфония на логиката. Но нека да дадем думата на сегашния световен шампион Борис Спаски и на неговия треньор Игор Бондаревски, които най-добре са научили и познават шахматното кредо на Петросян.

ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА АВТОГРАФИ

Дружеский привет

Петросян

В деветата партия на мача Петросян — Корчной ексшампионът (с белите фигури) нанесе решителния удар.

СПАСКИ: „Зад гърба на Петросян са три маратонски мача за световно първенство. Той е типичен мачов боец. Петросян се старае да избягва случайностите, които променят закономерния ход на борбата, и затова предпочита дългата дистанция. Неговият стил приспива противника. Той е много хитроумен шахматист и с него е много трудно да се играе".

БОНДАРЕВСКИ: „Стилът на Петросян е такъв, че в турнирите той прави понякога излишни, както ги наричам, ремита. Петросян се старае да води борбата така, че да няма почва за случайности. Ако няма основания за усложнения (Петросян не влиза в тях, повтарям, не защото се бои, а защото не иска да се създават случайности), то става нужда да се пропуснат една, втора, трета партия в очакване на възможността да се нанесе удар. Но в мачовете ремитата не играят особена роля, тъй като не позволяват на конкурента да те задмине, и ето, тук истинската сила на ексшампиона става особено забележима. В турнирите това може да струва първото, второто и даже третото място. В мачовете случаи за нанасяне на решаващия удар все едно ще има, и за Петросян това ще бъде напълно достатъчно... От чисто шахматна гледна точка най-вероятни съперници на Спаски са двама — Роберт Фишер или Тигран Петросян."

Прогнозата на Бондаревски се сбъдна. Петросян и Фишер ще се изправят през м. септември един срещу друг, за да определят кандидата за званието „Световен шампион". Резултатът от играните сега партии между тях е р 9:9 (по три победи и 12 рем Това ще бъде титанична бо в която ще играят важна рол само шахматното майсторство, и умелата подготовка, волята, хологическият подход. Всички качества Петросян неведнъж демонстрирал. Той не обича г ките изявления, самовнушени

— За да се върна на трона световния шампион, е н ходимо доста много да се рудя. Надявам се, че в мачов ще мога да покажа добра игра заяви той преди мача с Хюбнер.

Петросян има много почитат по целия свят. И няма съмнен че той ще се постарае да не разочарова, ще се постарае заличи представката „екс" своята титла.

Д-р Николай МИН
международен майст

Егон Шмидт — капитан

ТОЛКОВА СКЪПИ АМАТЬОРИ

ФРАНКФУРТ, август (от нашия специален пратеник)

Олимпийският отбор на ГФР.

Главна „тема" на западногерманския футболен съюз сега безспорно е следващото световно първенство с неговите въпроси около организацията и подготовката на сборния отбор на страната. Но независимо от това ни кой не забравя, че преди това има олимпийски турнир, че още на него западногерманският футбол трябва да покаже възможностите си на... свой терен. И затова за подготовката на аматьорите се отделят много грижи, организират се лагери, турнета и въобще много срещи. Една от тях ще бъде на 7 септември срещу олимпийския състав на България.

ЛЮБИТЕЛИ!

Трудно е изведнъж да се преценят реално класата на западногерманския аматьорски състав. Безспорно той е съставен от играчи, които не са достигнали възможностите на професионалните състезатели. Но в същото време е ясно, че те съвсем не са „чисти" любители. Само преди няколко дни стана известно, че на заседанието на ръководството на западногерманския футболен съюз на 18 септември т. г. ще бъде разгледан доклад, в който се говори за „грижите, които полагат днес много аматьорски клубове. Повишените финансови искания на много играчи довеждат сега дори реномираните аматьорски клубове до големи финансови трудности".

А претенциите, изглежда, се задоволят... Иначе „Шпорт курир" не би писал: „За да изпълнят повишените искания, членовете на ръководствата на дружествата — в личния и професионалния си живот почитани личности — трябваше да тръгнат по съмнителни пътища, които едва ли отговарят на уставите на клубовете. Във всеки случай за такива постъпки д-р Фриц Клайн (б. р. — съставителят на доклада, за който стана дума) е известен от хора, които не могат да бъдат причислени към клюкарите."

ПРОДЪЛЖИТЕЛНА ПОДГОТОВКА

И наистина само националният аматьорски отбор (да не говорим на клубовете...) има такова натоварване, каквото едва ли е по силите на аматьорите. За три години и половина отборът е играл 34 мача, като в началото на 1968 г. и през тази зима предприе продължителни турнета — веднъж в Азия, после в Африка. С такъв актив могат да се похвалят малко „А" национални състави...

Иначе балансът е положителен. Спечелени са 18 мача, 11 срещи са завършени наравно и само 5 са загубени при голова разлика 48:30. Това е баланс, който (поне сред останалите отбори от този ранг) не може да не създава авторитет.

Ръководството на отбора е поверено на Юп Дервал, помощник на Хелмут Шьон в „А" отбора, играл през 1954 г. два мача в първия отбор на ГФР. Неговите грижи са насочени сега към избиране на най-подходящия състав. Този процес изглежда твърде продължителен. Можеше да се очаква, че след зимното турне в Африка нещата ще се избистрят. Но след завръщането отборът игра още четири срещи (срещу Люксембург — 2:4, срещу Франция — 2:1, срещу Тунис — 0:2 и срещу Испания — 0:0), в които бяха изпробвани общо 25 играчи. Само трима от тях не фигурират сега в разширения състав на Дервал преди срещите с аматьорите на Дания (на 25 август в Фленцбург) и срещу България.

Впрочем Дервал не остава нищо на случая — и пред мача с Дания, и пред двубоя с България той ще събере своя състав на 4—5-дневен лагер. И това безспорно е само част от продължителната подготовка.

МЛАДИ И ОПИТНИ

Разширеният състав на отбора е съчетание на младост и опит. Средната възраст на отбора надхвърля едва 23 години, въпреки че има и ветерани като защитника Дитер Зорк, който е на 32. Но същите 22-а играчи са играли в националния аматьорски състав общо 320 мача — има и рекордьори като капитана на отбора Егон Шмидт, играл 36 мача в състава, и новаци като вратаря Хуберт Биркенмайер, включен в състава само веднъж.

В своята игра аматьорският отбор на ГФР се опитва безспорно да копира „А" състава — играе по системата 4-3-3, която на собствен терен преминава в ясно изразена 4-2-4. Дервал обаче разчита на нападателните качества на всички състезатели. Впрочем в разширения си списък той е записал само три категории — вратари, защитници и (в един и същ „абзац"!) нападатели и хора от средата на терена...

За изпълнението на тези задачи старши треньорът ще разчита най-вече на вратарите Шаубер и Брадлер, на опитните защитници Митц (33 мача в отбора), Зорк (32 мача) и Блайдик (21 мача), на диригента на отбора Егон Шмидт, на голмайсторите Бернд Никел (22-годишен състезател на „Айнтрахт" (Франкфурт), играл 23 мача с аматьорите и отбелязал в тях 10 гола) и на Евалд Хамес от „Ватеншайд 09", играл 12 мача, в които е автор на 5 гола.

...Това е в общи линии аматьорският отбор на ГФР, който ще срещне на 7 септември на стадион на „Грюнвалдерщрасе" в Мюнхен олимпийския състав на България.

Един преодолим съперник!

АМБИЦИИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

АРШАВА, август, специално за „Старт"

самолета от Лариса за Атина запитах ньора Казимеж Гурски дали е доволен от ите на полския национален отбор през пър полугодие. Връщахме се от последния с олимпийския отбор на Гърция, който се тоя в пристанищния град Волос. Мачът за ши с победа (1:0), но треньорът Гурски не е радостен. Трябва да напомня, че Ка еж Гурски първа година води национал отбор на Полша. Преди това се грижеше младежкия отбор, а още по-рано, по вре о, когато в България бе устроен юношес турнир на УЕФА, ръководеше най-млади полски футболисти.

– Не мога напълно да се радвам на по ата, тъй като отборът отново не игра та както бих желал — каза треньорът. – ществува мнение, че победителите не тряб да бъдат съдени, но аз не го споделям. мога безкритично да гледам играта на ите състезатели. Ако не играят твърде бре срещу слаб противник, какво ще бъде, тато се срещнат със силен? . . .

— Кого смятате за опасен противник! — итах треньора Гурски.

— Безспорно ГФР в състезанията за евро йско първенство и България в подборния тур за олимпиадата. Мисля, че не трябва да тивирам своето мнение. България познавам бре. Та нали тя ни елиминира в квалифи ците за световно първенство!

Не противоречих. Треньорът без съмнение аше право. Наблюдавах всички срещи на пол ия национален отбор тази година и нашите ения се покриваха. За запалянковците, без ервно влюбени във футбола, критичните ми могат да изглеждат светотатство, тъй ка тази година нашата единайсеторка не загу нито един мач: спечели с 4:2 срещу Швей рия на терена в Базел, после в Тирана за рши 1:1 с Албания, след това в Познан раз оми олимпийската единайсеторка на Гър ия със 7:0 и накрая във Волос постигна но победа с 1:0. Работата обаче е там, че в втората половина на годината пред пол ите футболисти стоят по-трудни задачи. Тур я, ГФР — това са противници, които не мо е да бъдат подценявани!

В спорта, докато съществува макар и най лък шанс, не трябва да се отстъпва предва телно, трябва да се воюва докрай. Никой рочем не се удивлява на това, че футболи ите имат амбиция да решат мачовете в своя ляза. Но едно са амбициите, а съвсем друго зможностите . . .

Треньорът не беше особено радостен след рвата поредица международни срещи, за ото се оказа, че не всички футболисти, кои бяха повикани в „А" отбора, издържаха питата и на тях ще може да се разчита през ента. Отборът има празнини в защитата и притежава добри стрелци. Всеки, който по малко се интересува от футбол, знае какво начават тези недостатъци.

В Полша много спорове предизвика вестта, за мачовете с Гърция не е повикан най-Любански имаше нужда от време, за да се подготви за изпити в политехниката. Но факт е също, че тази година той играе по-лошо, отколкото миналата. Разбира се, запалянковци те веднага вдигнаха голяма врява, защото спо ред тях без Любански националният отбор не струва нищо. През есента сигурно отново ще видим Любански, но разчитаме, че ще бъде в по-добра форма, още повече, че ще има време да излекува една проточила се травма, която го отстрани от важния мач за първенст вото на Полша с „Легия" на стадиона във Варшава. За всеобща изненада „Гурник" спе чели този труден мач, въпреки че на терена не бе Любански, и си осигури шампионската титла!

Като стана дума за полските клубни отбо ри, заслужава да спомена, че на финала за купата на Полша играха „Гурник" и „Загленбе" (Сосновец). Така един от двата „експор тни" отбора на Полша, варшавската „Легия", няма да вземе участие в големите европейски клубни турнири на шампионите и носителите на купи . . .

реньорът на полския национален отбор Ка еж Гурски (вдясно) и неговото „острие" дзкмеж Любански на летището във Вар ва.

Пирамида от тела в квалификационния мач от олимпийския турнир Полша—Гърция 7:0. Защитникът Вражи и халфът Блаут атакуват гръцката врата.

Да се върнем обаче към проблемите на националния отбор. Треньорът Гурски, който прие всички ефективи от своя предшественик Ришард Концевич, трябваше да направи значителни промени в състава. Оказа се, че по различен начин трябва да се подхожда към различните срещи. Националният отбор на Полша се представи тази година в състав: вра тар — Гротински, а след това Гомола; защит ници — Анчок, Вйнклер, Виробек, Вражи (ре зерва Тжасковски); халфове — Шолтишик, Блаут, Дейна (резерва Чмикевич); нападате ли — Банаш, Любански (резерви — Козерски и Маркс).

Както се вижда, почти целият отбор е със тавен от играчи на два клуба — „Гурник" и „Легия". Такъв състав има своите добри стра ни, тъй като улеснява състезателите да се обиграят. Оказва се обаче, че това носи и следната опасност: ако клубът играе по-лошо — това се отразява и на националния отбор. Така беше в Полша тази година. „Гурник" и „Легия" играеха по-лошо от обикновеното, по-лошо бе равнището и на националния от бор.

Трудно е сега да се каже какъв облик ще има националният отбор на Полша през есен та, а още повече напролет, когато ще се иг рае мачовете с България. Тъкмо ваканцията ще бъде период на проби и по-нататъшни опити. Между състезателите, които напълно оправдаха доверието, са крайните защитници Анчок и Вражи, халфовете Шолтишик и Бла ут и нападателят Банаш. Разчитаме в отбора да влезе младият стопер на „Гурник" (Забже) Йежи Горгон, който страдаше от травма. Нищо не трябва да попречи на Любански да се върне във форма. За останалите постове не може да се каже нищо, защото и самият треньор не знае кой ще заслужи да бъде по викан. За да се видят възможностите, плани рат се контролни мачове с една от сканди навските страни. Във всеки случай решението е такова: за да заслужиш място в отбора, не стигат заслугите от миналото и славното име, важна е сегашната ти стойност и пригодност

Селекционерът на «петлите» Жорж БУЛОН:

«БЕЗ ПРОМЕНИ, С ЕНТУСИАЗЪМ!...»

Играч без всякакъв блясък в далечното минало, треньор на различни отбори във Франция и Белгия, Жорж Булон пое кормилото на „А" националния състав, след като ръководи френски сборни състави („Б", младежки, юношески, военен и аматьорски) в 54 мача. В 60 процента от тях той не губеше. Така е и сега (приблизително . . .) в „А" състава.

Булон има две слабости — футбола и книгите.

Преди няколко дни кореспондентът на „Старт" Митьо ЕКСЕРОВ се срещна със селекционера на френския национален отбор по футбол ЖОРЖ БУЛОН и разговаря с него във връзка със срещите България — Франция за европейско първенство през есента.

— Как отчитате футболната пролет на „петлите"!

— Не мога да бъда недоволен. Всичко е наред, постигнахме добри резултати, които оправдават взетите мерки за рязко подмладяване на нашия състав, взети, след като Франция не успя да се класира за Мексико. Убеден съм, че през есента ще играем още по-силно.

— Вие работихте продължително с един стандартен състав и не го променяхте въпреки критиките, че пренебрегвате някои силни играчи. През пролетта направихте сериозни промени в този състав . . .

— Когато поех ръководството на националния отбор, разчитах на нашия младежки състав. И нека бъда откровен — повече на неговия ентусиазъм и перспективи за развитие, отколкото на възможностите му в момента. В същото време винаги съм твърдял, че в отбора — според случая — могат да намерят място и други състезатели. Но всички трябва да играят ентусиазирано, да чувстват задължението да дават всичко от себе си. Това направих през пролетта — привлечени бяха някои от лични техници, които са заредени с достатъчно желание да играят в „клуб Франция" — така у нас наричат вече почти постоянния състав на националния ни отбор.

— Във Франция като че вече мина времето на „Сент Етиен", който даваше основната част от националите. Няма ли да доведе това до някои промени сред „петлите"!

— Не виждам някакви основания за това. През есента ще разчитам на оне зи играчи, които познавате — надявам се — много добре.

— Имаше един скандал, който попречи на такива основни единици за Вашия отбор като вратаря Карнюс и централния защитник Боските да играят редовно в първенството. Разчитате ли на тях и сега!

— При нас много често при преминаването на футболистите има малки или по-големи скандали. Убеден съм, че Карнюс, който е нашият най-добър вратар, и много сигурният Боските ще играят през есента в националния отбор.

— С времето всеки отбор става по-зрял и това често води до промени в неговия стил. Ще търсите ли промени в тази насока!

— В общи линии ще играем така, както сме играли досега. Това обаче не значи, че няма да се съобразяваме с възможностите на конкретните съперници, с това, дали играем във Франция или в чужбина.

— С други думи, ще продължавате да разчитате на струпването на повече играчи в средата на терена, на изнесени напред център-нападатели и на крила, които се връщат далеч назад: на много движение и високи скорости!

— Да, този начин на игра напълно оправда надеждите ни. Казват, че копираме английския „Лийдс". Но това е стара тенденция, която може да се види и при югославяните, и при унгарците, пък и при други отбори.

— Вашето мнение за играта на българите!

— Вече имах възможност да кажа на Ваши колеги, че българският отбор играе силно винаги, когато го наблюдавам. На срещата ни през 1970 г. в Руан България и Франция направиха едно първо полувреме, как вото рядко може да се види. През тази година в Осло вашият тим показа пак през първото полувреме футбол от най-висока класа.

— Кой от нашите футболисти Ви харесва най-много!

— Винаги предпочитам да съдя отборите като цяло . . . Но все пак — Бонев. Искам тук да споделя своята скръб заради ранната загуба на Котков и особено на Аспарухов. Това е загуба за целия европейски футбол.

— Франция завърши наравно с Унгария в Будапеща, а нашият отбор победи унгарците в София с категоричен резултат. Намаляла ли е според Вас „унгарската опасност"!

— В никакъв случай. Унгарците са представители на футболна страна и с тях винаги трябва да се внимава. Колко време трябваше да чакаме, докато направим този равен мач в Будапеща? Колко време мина, преди България да победи Унгария за втори път? Не, унгарците са винаги опасни и трябва да се пазим от тях.

— Доволен ли сте от жребия за световно първенство!

— Не особено. Бих предпочел друг съперник, а не СССР. Силен отбор. А на всичко отгоре дори да преминем тази опасност, трябва да играем и с южноамерикански състав. А отвъд океана е винаги трудно . . .

В СЛЕДВАЩИЯ БРОЙ:

- Започва шампионатът на футболистите
- В Хелзинки — юбилейният старт на европейските лекоатлети
- Футбол в зелено и бяло — представяме отбора на Северна Ирландия
- На пистата във Варезе — колоездачи от цял свят
- „Последният" — разказ от Марсел Еме

...ТУК ВЪРТЯТ БЪТ

АТИНА, август (от нашия специален пратеник Ешуа АЛМАЛЕХ)

...1896 г. В Атина се събират спортисти от 13 страни (между тях и двама българи), за да възкресят една древна традиция, когато прекъсвали войните, за да възтържествува животът. Раждат се модерните олимпийски игри...

...1929 г. В Атина се осъществява идеята за „малката олимпиада". Ражда се балканиадата. Началото поставят атлетите...

...1971 г. В Атина децата и внуците на участниците в първите балкански игри поставят началото на балканиадата на младите...

Първата балканиада на младите атлети не се състоя на Мраморния стадион, а на „Карайскакис", където преди две години Михаил Желев триумфира на европейския шампионат. Всички млади състезатели обаче посетиха големия спортен паметник в центъра на Атина, който винаги ще напомня раждането на големите и малките олимпиади...

ЕДИН ШАМПИОН С... ДВА МЕДАЛА

Кой е първият шампион в първата балканиада? Ще припомним, че преди 41 години тази чест завоюва бегачът на средни разстояния Григори Педан. Той, заедно с Любен Дойчев и Камен Ганчев, бяха единствените българи балкански шампиони преди войната. Отново българин бе награден сега с първия златен медал! Младият скороходец Евгени Семерджиев, надминал всички с една, а някои — с две обиколки, сякаш искаше да не остане по-назад от своя предшественик и спечели едновременно, макар и символично, два медала. Как стана това? Евгени и румънецът Йоница претендираха за първото място по маршрута от 10 км. Нашият скороходец приложи тактика на частично откъсване: когато вземеше преднина от двадесетина метра, изведнъж намаляваше темпото и даваше възможност на противника си с ускорени крачки да се приближи до него. Но точно в този момент 17-годишният наш атлет отново увеличаваше рязко бързината. Йоница се изтощи, получи криза, напусна състезанието и лиши своя отбор от медал.

КОНТЕСТАЦИЯ СРЕЩУ НАЙ-СИЛНИТЕ

Нашите момчета се чувствуваха господари и на тартановата писта. И когато се радвахме на победния марш на Емил Владимиров, Михаил Иванов, Янко Братанов, Васил Касов, неочаквано научихме, че е подадена контестация срещу участието на Вълчо Стоев. Мустакатият исполин наистина не е от ранга на юношеските състезания. Но какво е виновен, че побеждава мъжете на 19-годишна възраст! Президентът на СЕГАС генерал Миропулос поиска паспорта на нашия рекордьор за сверка. В него бе вписано, че Вълчо за пръв път посещава съседна Гърция. Би трябвало неговата рождена дата да е известна вече на компетентните спортни среди. Този път е научиха всички: 20 януари 1952 г.! Господин Миропулос, след като се увери, че няма грешка, се усмихна и добави с извинение: „Гордейте се с такива младежи!" Ние действително се гордеем, а Вълчо „отговори" на контестацията с още един снаряд на 18 метра...

ТРИУМФ НА „ЧЕРВЕНИТЕ"

Нашите юноши ярко се открояваха с червените си фланелки. Румънците (дошли с три ма състезатели повече от нас) и домакините, които имаха право да участвуват с неограничен брой атлети, бяха в бяла униформа. Югославяните, с традиционните си сини фланелки, дойдоха само с представителна група от десетина спортисти. И така, на пистата борбата протече при своеобразен двубой между „червените" и „белите". Триумфираха „червените", нашите атлети, които спечелиха близо половината от шампионските титли! През втория ден (заедно с В. Стоев) се отличиха и Стоян Шатов, който подобри републиканския рекорд на 2000 м с пр., и спринтьорът Любомир Запрянов. Победният триумф на „червените" завърши със спектакъла на квартета Йорданов, Попов, Янев и Касов в щафетата 4 по 400 м.

„ДУБЪЛЪТ" — НАЙ-ВИСОКО ОТЛИЧИЕ

Всяка страна има право да участвува с по двама представители в дисциплина. И когато първите двама са от един отбор, отличието е най-голямо! Първият „дубъл" принадлежи на нашите юноши — на В. Касов и Ал. Янев на 400 м. Той щеше да се повтори на 400 м с препятствия, ако Йордан Йорданов не беше се спънал на последното препятствие, когато догонваше рекордьора Янко Братанов. Една случайност го лиши от сребърния медал и от висок резултат...

Девойките изпревариха юношите в „дублите". Те имаха фактически за съперници само румънките; но северните ни съседки най-болезнено изпитаха загубите на диск и на 800 м. Младите румънки отстъпиха на нашите атлетки Маргарита Доиева — с два златни медала (диск и гюлле), Димитрина Пенева и на прекрасните бегачки Райна Динева и Росица Пехливанова. Малко не достигна и в петобоя, и на скока на височина, за да постигнем двойна победа.

МОНОРАНУ С ПЕТ ЗЛАТНИ МЕДАЛА...

Румънките, подобно на нашите юноши, са неофициалните победителки сред девойките (балканиадата на младите няма отборно класиране). Но успехът им се дължи главно на една състезателка — Монорану. Тази висока и едра, чернокоса спринтьорка, която още 16-годишна участвува на европейските шампионати в Атина и Виена, спечели 5 златни медала. Единствено затруднение тя срещна на 200 м. Рамо до рамо с най-младата спринтьорка на Балканите — Лиляна Панайотова, — тя успя да я победи.

БЪДЕЩЕТО Е НА МЛАДИТЕ

Тази истина, вярваме, ще блесне в бъдещите балканиади на по-големите, а и на други по-големи прояви на „царицата на спортовете". Първата балканиада за юноши и девойки вдъхва оптимизъм. Нека вярваме на нашите млади атлети и атлетки, които се завръщат като победители от първата олимпийска столица!

Титли и медали

ЮНОШИ: 200 м — Л. Запрян 21,6; 400 м — В. Касов 48 **400 м с пр.** — Я. Братанов 52. **2000 м с пр.** — Ст. Шатов 5.43, **10 км сп. ходене** — Евг. Семерджиев 48.04,8; **4х400 м** — България 3.14 **гюлле** — В. Стоев 18.00; **диск** — Е Владимиров 52.92; **чук** — М. Ивано 59.26; **ДЕВОЙКИ: 800 м** — Р. Динева 2.12,0; **скок височина** — В. Сто чева 170; **гюлле и диск** — М. Цонев — 14,26 и 47,62; **петобой** — Д. Нов кова 4196.

ЮНОШИ: 1. България — 9 златни 4 сребърни, 5 бронзови; 2. Румъния — 6, 10, 9; 3. Гърция — 3, 6, 4; 4. Югославия — 3, 1, 2; 5. Турция — 0, 0,1 **ДЕВОЙКИ:** 1. Румъния — 8, 7, 2 2 България — 5, 5, 7; 3. Турция — 1, 0, 0.; 4. Югославия — 0, 2, 2; 5. Гърция — 0, 0, 3.

1. ВАСИЛ КАСОВ — с шампионска титла на 400 м.

2. ЯНКО БРАТАНОВ — през препятствията към победата.

3. ЕМИЛ ВЛАДИМИРОВ — дискът лети над 50-те метра.

4. МАРГАРИТА ЦОНЕВА — „най-далекобойната" сред девойките.

СРЕД НАЙ-БЪРЗИТЕ В БЛЕД

В последно време българското гребане отбеляза напредък. Радостното в случая е, че наред с майсторите все повече се проявяват и младите — утрешна та смяна, която ще поеме от тях щафетата.

В събота в Бледзавърши II световно и V европейско първенство по академично гребане за юноши. Оттам долетя радостната вест — българите са спечелили две призови места в обстановка на силна конкуренция. Нашата четворка с кърмчия е финишира втора с постижение 4.55,20 мин., непосредствено след представителите на ГДР — 4.52,41. Ето носителите на сребърните медали: Кр. Петров Б. Василев, К. Малагански, Н. Хал ваджийски, рулеви Н. Георгиев (всички от „Левски-Спартак").

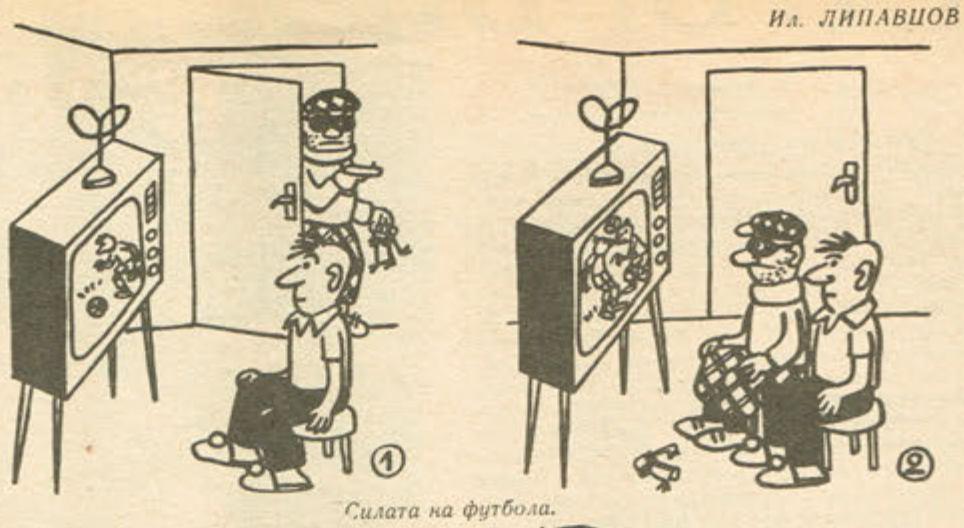
На четворка без кърмчия Ц. Христов, К. Гърбев, Р. Русев и Ст. Павлов (също от „Левски-Спартак") заеха трето то място с време 5.04,83 мин. Реално по гледнато, това постижение също е добро и показва, че при една още по-усърд на подготовка за в бъдеще могат да се очакват нови успехи!

Световното и европейското първенство по академично гребане на Бледското езеро бе един наистина внушителен преглед на сегашното състояние и възможности на юношите-гребци от целия свят. В състезанията участвуваха общо 420 юноши от 22 страни! На фона на тази масовост успехът на нашите представители придобива още по-висока стойност. Второто и третото място са хубава отплата за грижите, които се полагат за развитието на гребането в България. Сребърните и бронзовите медали, спечелени след оспорвана борба по Бледското езеро, за в бъдеще трябва да дадат импулс за още по-усърдна подготовка, за още по-високи спортни резултати!

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Ил. ЛИПАВЦОВ

Силата на футбола.

МИНИ СЛУЧКИ

РАЗВОД ПО ИТАЛИАНСКИ

Една жителка на Милано мотивирала исковата си молба за развод със следните думи, които чула от съпруга си:

— След седмица започва футболното първенство и не ме безпокой повече с разни глупости като дом, деца и прочее...

50 000 КМ ЗА ФУТБОЛА

Петдесетгодишният Ханс Баумер от Дортмунд е може би най-чудатият запалянко в света. Той придружава на всеки мач отбора на Борусия и представителната единадесеторка на ГФР. В това нямаше да има нищо чудно, ако Баумер не извършваше своите футболни пътешествия с... велосипед. Пропътувал над 50 000 км, в които се включват световните първенства в Швейцария, Швеция, Чили, Англия и Мексико, Баумер се готви за нови подвизи.

„НАЙ-ПРЕКРАСНАТА ИГРА"

Трудно може да се намери по-нещастен и настойчив запалянко от бразилеца Раул Дарвал. През последните 5 години посещението на мача му струвало... 22 контузии! 12 пъти станал жертва на сонвания по трибуните, два пъти паднала козирката на неговия сектор, четири пъти го ранили конете на полицията, въдворяваща ред, два пъти си счупил крака по стълбите на стадиона, а напоследък нервен съсед го ударил с чадъра си. Въпреки това Дарвал не променил мнението си: футболът е най-прекрасната игра на света.

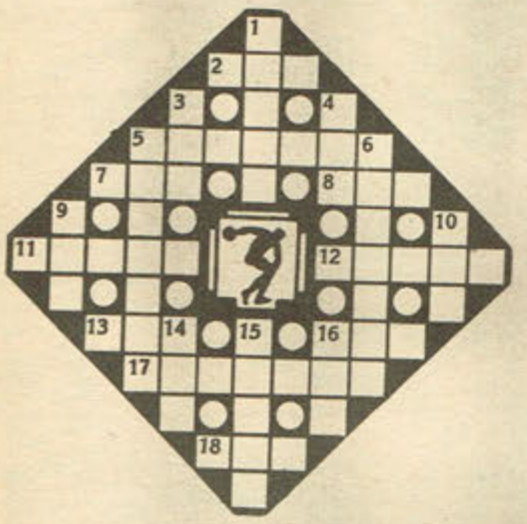

— Пак си летял над стадиона!

— Решил съм през новия сезон да бъда съвсем прецизен!...

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 2. Прославен съветски лекоатлет — бивш олимпийски шампион — бягане на дълги разстояния. 5. Състезател по тенис на маса от „Спартак" — Плевен и националния отбор. 7. Името на прочут австралийски лекоатлет, бивш световен рекордьор. 8. Прочут в миналото унгарски боксьор.11. Волейболист от ЦСКА „Септемврийско знаме" и националния отбор. 12. Американски лекоатлет — световен рекордьор на дълъг скок. 13. Френски футболен отбор. 16. Част от фамилията на съветски лекоатлет — европейски рекордьор на дълъг скок. 17. Известен в близкото минало наш пистов колоездач. 18. Популярен гръцки баскетболен отбор, гостувал у нас.

ОТВЕСНО: 1 Известен съветски копиехвърлач. 3. Името на прочут в миналото алжирски футболист. 4.Бивш футболист от националния отбор на Румъния. 5. Известен съветски гимнастик — олимпийски и световен шампион. 6. Нападател от футболния отбор на „Локомотив" — Пловдив. 9. Съветски гросмайстор. 10. Футболен термин. 14. Футболист от „Манчестер юнайтед". 15. Най-добрият спортист на ГДР за 1969 год. 16. Името на Фини — прочуто в миналото английско крило.

Съставил: Георги БОРЧАКОВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 8

ВОДОРАВНО: 1. Желев (Михаил). 4. Манеж. 7. НЕП. 9. Нес. 10. Веселинов (Цветан). 13. Ота. 15. Тлака. 16. Есе. 18. Вата. 20. Еме (Анук). 21. Клей (Касиус). 22. Меле. 24. Илот. 25. Роко. 26. Амид. 27. Апис. 29. Анри (Барбюс). 31 .Ерос. 32. Ета. 34. Чона. 36. Тал (Михаил). 37. Фронт. 39. Мат. 40. Олимпиади. 43. „Ифа". 44. Нин. 45. Илина (Елена). 46. Макет.

ОТВЕСНО: 1. Жеков (Петър). 2. Ене. 3. Вест. 4. МЕНА. 5. Аса. 6. Жокей. 8. Пеле. 9. Ника. 10. Ватерполо. 11. Ламе. 12. Велодроми. 14. Там (Игор). 17. Сет. 19. Алоис (Ирасек). 21. Клинч. 24. Има (Сумак). 27. Ара. 28. Стоп. 30. Ина. 31. Етапи. 32. Ерма. 33. Анин. 35. Атлет. 37. ФИФА. 38. Тайм. 41. Лин. 42. ДНА.

7 ДНИ СПОРТ

ЛЕКА АТЛЕТИКА: Републиканско лично-отборно за юноши и девойки старша възраст на 7 и 8 в София.

Републиканско лично-отборно за юноши и девойки младша възраст на 9 и 10 в София.

ПЛУВАНЕ: Републиканско лично-отборно за момчета и момичета от 5 до 8 на басейна „Диана" в София.

БАСКЕТБОЛ: Европейско първенство за девойки до 8 в Югославия.

Балканиада за юноши от утре до 8 в Измир (Турция).

ХАНДБАЛ: Турнир „Дружба" за младежи и девойки с участието на отбори от Румъния, Унгария, Югославия и България от 6 до 8 в Толбухин.

ТЕНИС: Европейско първенство за мъже и жени (аматьори) от 4 до 8 в Люксембург.

СПОРТНА ГИМНАСТИКА: Републикански финал (мъже и жени) на „А", „Б" и „В" групи от 5 до 8 в София.

КОЛОЕЗДЕНЕ: Купа „Слънчев бряг" — шосе и писта днес и утре в Бургас.

ВЕТРОХОДСТВО: Републиканско първенство за мъже клас „Фин" и клас „Летящ холандец" от 9 до 15 в Несебър.

ГРЕБАНЕ: „Регата „Русе" (мъже и жени) на 7 и 8 в Русе.

ШАХМАТ: Продължават турнирите от полуфиналите за републиканско индивидуално първенство за мъже в София, Русе, Пазарджик и Ловеч до 15.

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ТОЗИ СПОРТ?

Този спорт е малко познат у нас, но има страни, в които той се ползува с голяма популярност. От Европа заслужава да се споменат Дания, ГДР, Чехословакия, Белгия, Швейцария. Много обичат колобола в някои части на Франция.

Играе се в зала с размери 25 метра дължина и 15 м ширина в две полувремена по 7 минути. Отборите се състоят от по двама играчи. Единият от тях по-често застава на вратата, а другият е нападател. Но те могат да сменят произволно своята роля — „вратарят" също се впуска често в нападателни акции. А когато обстановката налага, „нападателят" с всички сили брани своята врата.

Играе се с топка, направена от специална тъкан и тежаща 1 кг. Ударите се нанасят с предното колело.

Колобол се играе и на трева. Но тогава всеки отбор се състои от по 6 състезатели и естествено игрището е по-голямо.

В страните, където е популярен, колоболът събира много любители на спорта и около телевизионните екрани. Малкият брой на играчите в една среща, добрите условия в зала дават възможност за чудесни телевизионни предавания.

КОЛОБОЛ

ПРОВЕРЕТЕ СВОЯ ОКОМЕР!

Точният окомер е голямо преимущество за спортиста. Добре е по-често да го тренирате. Това може да става и чрез забавни игри, неусетно и весело, в часовете на вашия отдих. Опитайте по следните три начина:

1. Поставете на пода два предмета на разстояние 4-5 метра един от друг. Опитайте се да поставите трети предмет точно помежду им. Добре ще бъде, ако грешката не надвишава 3 см.

2. Вземете един молив и преценете колко пъти ще се нанесе по дължината на масата, край стената и пр. След време вашата грешка не бива да превишава 1/4 от дължината на молива.

3. Определете колко пъти ще се събере стотинката на страницата на вестник. Грешка — до 1 бройка!

ЗАЩО СПОРТУВАМ?

Мога честно да ви кажа — нямам начин да не спортувам! Дотам я докарах, че ако не спортувам — нищо не мога да направя.

А помня какво чудно време беше.

Никакъв спорт, братчета. Младост. Сто оки да изпиеш вечерта, сутринта си като кукуряк. И пишеш, и бришеш — все едно, че си се родил току-що.

Но мина време. Машинката се поизтърка. И хоп!..

Когато стана това „хоп" — бях на двадесет и пет години.

Лекарят — навярно е бил много умен — ме прегледа и каза:

— Никаква паника. Никаква мисъл за близка умирачка. Имате „дисоциацио атрио вентрикуларис". Хора с такова сърдечно заболяване са изтрайвали и две, и три години... Само едно — никакво движение. Иначе — и два дни не гарантирам.

И си отиде.

И пред мен изгря чудна перспектива. Ако лежа като труп — две, три години.

Ако се движа — два дни и край.

Тогава реших да се удавя. Домъкнах се до Панчаревското езеро и бух — с главата надолу във водата. Нали не знам да плувам — работата е опечена.

Но кой знае защо, щом глътнах малко водица, изведнъж ми се прииска да си изживея тия две-три годинки, дето ми ги подари лекарят. И с крака, и с ръце започнах да блъскам, да ритам и се добрах до брега. Изскочих вир вода — бях скочил с дрехите. Навън беше студ. Забравих близката смърт, защото започнах да умирам от студ. И затичах, за да се сгрея. Отначало бавно, а сетне по-бързо. Така дотърчах до в къщи и легнах.

Събудих се жив. И най-странното — много весел и жизнерадостен. И ми се приписа. И веднага, и писах така, както то не бях писал от сумати време.

Но минаха два дни и отново сърцето затрака.

Тогава се сетих за езерото. И отново се бухнах в него. Но този път без дрехи. А като излязох от водата — пак с доста мъка, затърчах около езерото да се стопля. Сетне облякох дрехите си и се върнах в града. И пак спах, и пак писах като новороден.

Започнах да правя този номер всеки ден. И се научих да плувам. И добих такъв тренинг, че се връщах тичешком до София.

И кой знае защо, хич и не умрях. Нещо повече. Чувствувах се като дете.

След един месец отидох при лекаря. Като видя, че идвам при него пеша, той пребледня.

— Легнете веднага — изкрещя с всичка сила, — самоубиец!

Но аз се изправих с краката нагоре и започнах да се разхождам на ръце. Сетне направих 30 пъти лицева опора. После затърчах около него, като надавах индиански викове.

Лекарят не издържа тая гледка, хвана се за сърцето и припадна.

Веднага извиках такси и го замъкнах до езерото. И както беше припаднал, хвърлих го във водата.

Припадналият веднага започна да крещи, да блъска с ръце и крака, но се докопа до брега. И веднага налетя на бой. Но отново го бутнах във водата. Пак изскочи. Пак го бутнах. И така — докато помоли за милост. Сетне заедно с мен започна да търчи около езерото, за да се сгрее...

Дойде зимата. Вече не можех да плувам в езерото. Тогава си купих ски. Започнах да се катеря сутрин на Витоша, след обед спях, а от четири до осем — пишех.

Когато снегът се стопи, а водата в Панчарево не беше още година за плуване, започнах да търча из гората всяка сутрин. Целият квартал отначало ме помисли за луд. Но за мен беше по-добре да ме мислят за луд, отколкото да ми плачат след ковчега.

Лека-полека съседите свикнаха с тази мисъл и дори забелязах как започнаха да подтичват и те.

Сега всяка сутрин от нашия квартал се юрва цяла сюрия граждани към парка. В началото, ако забележите, търчането е малко грапаво. Те охкат, тюхкат се, иска им се да се върнат. Но лека-полека забързват крачките. Из гората вече тичат бодро, а когато се връщат — лицата им греят като на дечица.

Един леден душ и смаяните им колеги виждат вместо тях някакви двадесетгодишни хлапаци, които търчат из коридорите, закачат се с момичетата и искат да устройват мачове.

Всичко казано по-горе е стопроцентова истина. Ако беше измислено, щеше да е по-смешно.

Васил ЦОНЕВ

ФРАКТУРА

Откъс от романа на ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ «Голямата стъпка»

Гонг!...

Началото на рунда беше неочаквано бурно. Веднага след гонга италианецът се хвърли в стихийна, яростна атака. Понеже и без това губеше, той явно беше решил да заложи всичко на карта. И изглежда, че бурната, неорганизирана атака посмути Кацарски. Той явно не можеше да намери дистанция за удар, а италианецът не го оставяше да се отскубне крачка назад. Очевидно тоя напор не можеше да продължи дълго — за Кацарски беше достатъчно само да го парира, без да рискува в неизгодната за него дистанция. Но изглежда, че честолюбието се оказа малко по-силно от гласа на разума. Внезапно той спря своето оттегляне и два тежки удара разтърсиха италианеца. Именно тогава Кацарски получи остро контриращо кроше в брадата. Колената му омекнаха, той падна на пода.

— Едно... две... три... — броеше съдията.

Като направи мъчително усилие, Кацарски се изправи на крака.

— Не бързай! — изкрещя дрезгаво някой от пейките. — Стой до осем!...

Кацарски остана прав, с отпуснат гард. Още пет секунди почивка му бяха достатъчни, за да се съвземе. Инспекторът неволно погледна към италианеца — приличаше на тигър, който е готов да скочи.

— Седем... осем! — отброи съдията.

Кацарски вдигна гарда си.

— Бокс! — изкомандува съдията.

Италианецът веднага се нахвърли, но силен насрещен ляв удар едва не го подкоси. Втора атака, но и тя бе посрещната с дублирани леви прави удари. Сега той смени тактиката, бързо се пренесе към лявата страна на българина и докато Кацарски се обърне натам, италианецът отново се вкопчи в близък бой. Тоя път българинът не посмя да рискува — само добре се прикри с гарда си.

Като се плъзна с гръб по въжетата, италианецът успя да избяга от ъгъла. Кацарски се опита да му препречи пътя, но получи един остър прав удар. Тогава той отново се изтегли на дистанция и започна да бомбардира оттам с лявата ръка. Италианецът се беше съвзел, но тоя път и той не смееше да рискува — с бързи движения се стараеше да се отскубне от фаталното за него разстояние.

— Десен... десен! — беснееше публиката.

Предупреждение на италианеца за пасивно водене на боя. И малко след това — гонг!

Инспекторът наблюдаваше внимателно бай Пешо. Той очакваше, че треньорът ще се нахвърли върху своя питомец с укори и съвети, но нищо подобно не се случи. Бай Пешо му подаде глътка вода, избърса го с мократа кърпа, след това разтегна колана на гащетата му. Едва сега той се надвеси над главата на младежа и започна тихичко да му приказва.

Гонг!...

Боксьорите приближиха центъра на ринга. Още първите десет секунди показаха, че италианецът се е примирил с изхода на срещата — отбягваше да атакува направо. Кацарски отново започна с лявата ръка... чук-чук!

— Десен бе, дръвник! — изрещя някой солово.

Чук... чук!...

Италианецът започна да се окуражава. Той мина към дясната страна на българина и направи предпазлива проба. Кацарски се опита да се изтегли, но го застигна силен десен удар.

— Какво става с това момче? — запита Давидов учудено.

Нова атака на италианеца и няколко насрещни леви прави на българина. През това време някой се приближи към официалната ложа и заговори нещо на председателя. Хората се поразмърдаха, Давидов даде ухо.

Илюстрация: Петър РАШКОВ

Няколко секунди, изпълнени с напрежение, и най-сетне успя да се откопчи.

Но преди италианецът да премине в нова атака, Кацарски рязко го атакува с прави удари. Италианецът се прикри и понаведе, но загуби голяма част от зрителното си поле. Кацарски мигновено мина вдясно, дясната му ръка профуча като снаряд. Ударът просто разкъса гарда на италианеца, той рухна на пода. За нещастие и Кацарски загуби равновесие, препъна се от противника си и падна. Докато стане и отиде до ъгъла — минаха цяли секунди.

Едва сега съдията започна да брои.

— Едно... две... три!...

Италианецът повдигна главата си.

— Четири... пет... шест...

Италианецът подстана на коляно, погледът му бе помътен, долната устна увиснала.

— Седем... осем!...

На „девет" италианецът все пак стана. Кацарски се хвърли към него, но зашеметеният боксьор направи странична стъпка и българинът като локомотив се размина с него. Когато се обърна, италианецът беше чак в другия ъгъл. Нова атака, но италианецът успя и отново да се отскубне. Но сега той беше в ъгъла, нямаше къде да отстъпва. Кацарски започна методично да кърти отбраната му с леви прави удари.

— Десен... десен! — крещеше публиката.

Някои от отбора скачаха като майчини около ринга и чукаха с длани десните си ръце. Но Кацарски сякаш беше глух и сляп — продължаваше да работи само с лявата.

— Защо не удари с дясната? — запита с недоумение инспекторът.

— Какво е станало? — запита инспекторът неспокойно.

— Лошо! — каза Давидов. — Фрактура на дясната ръка!

Наистина лошо! Проданов веднага отправи тревожен поглед към ринга — дали ще издържи? И дали противникът му е разбрал какво се беше случило? Изглежда, че беше разбрал, защото непрекъснато се стремеше към дясната страна на своя противник и след всяка секунда атакуваше все по-стръвно и по-стръвно. Тоя път публиката мълчеше — навярно и тя бе научила лошата новина. Само някакъв изолиран глас се обади.

— Дясната... дясната!...

— Мълчи там! — срязаха го сърдито наоколо.

Най-сетне един остър удар на италианеца достигна до целта си, Кацарски падна на пода.

— Едно... две! — започна своята безпощадна сметка съдията.

Инспекторът усещаше, че ударът не е бил много силен и Кацарски всеки миг може да стане. Но ще издържи ли следната атака?... И ще издържи ли до края на рунда?... Сега това му се виждаше съвсем невъзможно.

— Седем... осем! — броеше съдията.

Едва на „девет" Кацарски вдигна гарда си. Италианецът мигновено връхлетя и в тоя миг българинът се отклони и замахна със силен ляв ъперкът. Ударът попадна точно, италианецът замръзна на мястото си като парализиран. Като събра всичките си сили, Кацарски отчаяно удари с дясната ръка.

Инспекторът не погледна италианеца, той видя само изкривеното от болка лице на Кацарски. Когато отправи отново поглед към него, видя, че лежи по очи на пода. И обратно, публиката като че ли хвръкна във въздуха. Такъв мигновен, спонтанен вик инспекторът никога не бе чувал, нито пък съзнаваше, че е прибавил към всички други гласове и своя.

Но какво ставаше на ринга? Тоя път не можеше да се чуе какво брои съдията, гласът му бе изчезнал в екстаза на залата. Италианецът все още лежеше по очи на пода, след това се обърна. Може би имаше все още сили да стане. Но нямаше никаква воля. И последните остатъци от волята бяха смазани от неочаквания удар.

Най-после съдията направи някакъв знак с ръка — край!... Кацарски бързо се притече и повдигна противника си. Италианецът стана тежко, след това внезапно се усмихна — мъчително макар — и погали с тежката си ръкавица косата на своя противник. Публиката бурно изръкопляска. Трогнат като дете, Проданов стоеше край дървения парапет и с умиление ги гледаше. Ако можеше да се види как изглежда сега, той навярно хомерически би се изкискал...

ПАВЕЛ ВЕЖИНОВ

Няма може би друг сред поколението български писатели, започнало своя път в литературата през тревожните и тежки години преди Втората световна война, който да е до такава степен истинско чедо на големия град, до такава степен да е верен на урбанистичния дух, както Павел Вежинов. Неговото формиране като гражданин и творец става именно тук, между бетонните квадрати на големите здания и улиците със сив паваж, до шумното футболно игрище и до квартално кино с олющена фасада. И този свят на първи емоционални реакции и на първи прозрения за истините на живота завинаги ще заседне в съзнанието му и той ще му бъде верен в многобройните си произведения, ще му бъде верен в цялостното си житейско поведение.

Градът със сложните си проблеми и хиляди различни човешки съдби и преди това е изобразяван с голяма художествена сила в българската проза — да си припомним Г. Стаматов, Г. Райчев, К. Константинов, Св. Минков, Ем. Станев. Но годините го променяха непрекъснато, той придобиваше нов облик, в него зрееха различни социални конфликти. Все по-дълбока ставаше пропастта между шепата богаташи, които имаха всичко, които грабеха с пълни шепи от удоволствията, и между бедняците, които с пот и мъка изкарваха насъщния залък хляб. Точно в такъв съдбовен момент, в епоха на назряващо съвсем бурно стълкновение между двата свята, встъпи в литературата Павел Вежинов (това е неговият псевдоним, а истинското му име е Никола Делчев Гугов). И още в най-ранните си разкази, започнали да се появяват на страниците на прогресивния и комунистически печат, той описва не само новия пейзаж и новия бит на придобиващия все повече белезите на капиталистическа цитадела столичен град, но акцентира преди всичко на решителната фаза, в която е навлязла класовата борба. В първия си белетристичен сборник „Улици без паваж" (1938), появил се в редки тиража от видния комсомолски деятел Емил Шекерджийски библиотека „Жар", още самият надслов показва накъде, към герои от какви кръгове е насочено вниманието на младия автор. С подобен патос е проникната и следващата книга на Павел Вежинов, сборникът разкази „Дни и вечери" (1942), а който с тънка ирония и дълбока изобличителна сила е показана духовната пустота и нравствена поквара на кръговете от социалната върхушка, от „хайлайфа".

Но своя пълен творчески ръст, своите истински творчески възможности той изяви в годините след победата на 9 септември 1944 година. Вече не беше нужно да се говори с недомлъвки и намеци, а честно и откровено да се разкрива цялата истина за живота, за съдбата на хората. Съвсем наскоро след Отечествената война, в която той взе активно участие като военен кореспондент и редактор на армейския вестник „Фронтовак", излезе сборникът с повести и новели „Втора рота" (1949), за който без всякакво колебание може да се каже, че е най-яркото изображение на това събитие в нашата белетристика. Не случайно повестта, дала заглавието на цялата случайно повестта, дала заглавието на цялата книга, още тогава влезе в училищните христоматии, още тогава получи признанието на социалистическа класика.

С навлизането в творческата си зрелост Павел Вежинов не се успокои, не се акаде мизира, не се ограничи само в сферата на познати, добре проучени кръгове от проблеми и образи. Напротив, неговата „дързост" като че ли стана още по-подчертана, при това подплатена основателно и от по-високо професионално самочувствие. Той например беше един от първите наши автори, който се нае да докаже, че анатемосаният жанр на приключенско-криминалното четиво отлично може да служи на нашите цели, че с неговото специфично въздействие могат да се формират социалистически добродетели. Той знаеше, че към динамиката на жанра особено предпочитание показват младите читатели и тъкмо към тях адресира романа си „Следите остават". По-сетне той създаде и „Произшествие на тихата улица", „Краят на пътя", „Голямата стъпка", „Човекът в сянка" и с тези свои книги — заедно с творбите на А. Гуляшки и Бог. Райнов — допринесе за утвърждаването на високия авторитет на този жанр в българската литература. Никак не е случайно, че всички книги на тези трима автори от тая област са преведени на много езици.

Павел Вежинов не се свенеше да навлиза и в други литературни територии, към които някои се отнасят с аристократично високомерие и снизходителност. Очеркът, репортажът, пътеписът, фейлетонът — навсякъде той оставяше отпечатъка на своя ярък талант. Разбира се, все пак той си имаше и си има донякъде свои предпочитани зони. Една от тях е разказът. Сборниците „Момчето с цигулката", „С дъх на бадеми", „Сините пеперуди" показаха, че в този жанр той е един от първовайсторите на съвременната ни литература. В тях той пак изобразява живота в града, но с тънък усет за непрекъснато променящото му се лице, за новите взаимоотношения между хората, за настъпилите изменения в техния бит, морал, етика. Особено го занимава проблемът за взаимоотношенията между поколенията. Характерно е, че в своята позиция писателят е чужд на всякаква предна мереност, на априорна теза, която да се опитва да илюстрира със съчинени образи или дидактично да ги внушава. Няма също тъй в помен от онова старческо раздразнение, с което мнозина от по-зрелите генерации се нахвърлят на младите и там съзират всички бацили на разложението, там струпват обвиненията си. Напротив — Павел Вежинов дори е склонен често да даде предпочитание именно на по-младите и тях да посочи за образец със стремежа им да се борят с еснафството, с грубия житейски практицизъм, с ранното посивяване на мечтите. Дори когато съзира грешките им, той се замисля над дълга на по-старите, над задълженията на „бащите", които не са в състояние да намерят истинския общ език с чистата поривност на младостта. Той дири и посочва онова, което сближава поколенията в социалистическото общество, което им помага да крачат рамо до рамо и да правят живота едни непрестанен път към прогреса, към усъвършенстването на човека. Не към разрушение, а към съзидание е насочено творчеството на Павел Вежинов; не скептицизъм, а вяра излъчва то. И напълно оправдава смисъла на псевдонима, който не случайно той си избра още преди толкова десетилетия...

Като истински син на града Павел Вежинов не можеше да остане безразличен и към две властни „психози" на двадесетте и тридесетте години, на времето на неговото юношество и младост, които постепенно здраво навлязоха в психиката и бита на хората, които се превърнаха в насъщна потребност на битието им. Става дума за киното и за спорта. Те тогава особено омайваха съзнанието на младите, киносалонът и игрището, боксовият ринг и хиподрумът оцветяваха дните им. Оставиха дълбока и незаличима следа и у Павел Вежинов.

Той наистина позакъсня с дебюта си в киното — по негов сценарий филм („Това се случи на улицата") се появи едва през 1957 г., когато мнозина от връстниците му го бяха предварили. Но нещо свежо и богато дойде с навлизането му тук, което впрочем намери израз и в жаждата да се разчупят жанровите граници и да се навлезе в непознати за българския екран територии. Именно П. Вежинов се „одързости", както и в литературата, пръв да докаже с криминалния филм „Следите остават", че не е толкова важна формата, а съществено е това, с какво е изпълнена тя, на какви идейни внушения е подчинена. Голям е също така приносът му и за развитието на нашата филмова комедия, за нова, свежа трактовка на антифашистката съпротива и преди всичко за изображение на съвременната действителност (могат да се посочат такива филми като „Неспокоен дом", „С дъх на бадеми", „Процесът"). С типичната си поривност той без колебание се включи и в създаването на първата наша телевизионна серия „На всеки километър", където бе крайно полезен с опита и с изобретателността си. Наскоро за своя принос в реализацията му той беше отличен с Димитровска награда.

А спортът? Сам писателят в един разговор ми каза, че той като тема в творчеството му не бива да се отделя от останалите творби, да се разглежда като нещо самостоятелно, изолирано. „Спортът е същност на съвременния човек и писателят не бива да го заобикаля, а в стремежа си да обхване цялостно, в сложността и богатството й психиката на съвременника е длъжен да го отрази в произведенията си." Точно към такъв извод навеждат и собствените му творби, в които са намерили място образи на спортисти: повестите „Знамена над стадиона", „Двубоят", романът „Голямата стъпка". Даже и в специално посветените на две олимпиади пътеписни книги „На олимпиадата в Хелзинки" и „До Мелбърн и обратно" състезанията и спортистите не са единствен обект на внимание, а писателят се стреми да обхване комплексно, в цялата сложност и богатство живота, измеренията на нравствеността. „За мен например очеркът от Мелбърн е повече политически, отколкото спортен" — ми доверява Павел Вежинов. И аз го разбирам, че той изтъква това не като недостатък, а като преимущество.

Да, спортът не е за него временно развлечение, не е занимателен атракцион, не е „минути за отдих". Той е в същността му. Така е още от юношеските години, когато става привърженик на „Славия", когато го омайва с мъжествеността и красотата си боксът. Той така здраво се пристрастява към него, че от 1948 до 1954 г. му отделя много часове като председател на републиканската секция по бокс. Известно време е подпредседател на БОК. И е един от първите, които са удостоени със званието „Заслужил деятел на физкултурата и спорта".

— И досега обичам да бъда край ринга, обичам да съм на стадиона! Там долавям жив пулс на живота, долавям динамиката и красотата му.

Е, нима е чудно тогава, че и в творчеството му този жив пулс, тази динамика и красота на живота присъствуват така властно, така покоряващо?...

Атанас СВИЛЕНОВ

С БРОНЗОВИТЕ МЕДАЛИ

• БОТЕВ • ВРАЦА

ПРАВИ: (от ляво на дясно): Илия Панев — старшн треньор, Янко Гелов — треньор, Ангел Ценов, Цветан Петков, Кирил Райков, Евден Каменов, Теодосий Мутафчийски, Евлоги Йорданов, Петър Каменов, Георги Каменов, д-р Георги Бончев — лекар на отбора, Георги Ковачев — масажист;

КЛЕКНАЛИ: Венелин Тошков, Петър Петров, Цветан Патеров, Николай Джаров, Цветан Тасев, Александър Божилов, Сашо Ангелов, Николай Пенков, Васил Ценов, Николай Бакърджиев.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ТЕХНИКУМЪТ ПО МЕХАНОТЕХНИКА ⟨СОФИЯ⟩ — СРЕДНОШКОЛСКИ ШАМПИОН ПО ФУТБОЛ

ПРАВИ (от ляво на дясно): Петър Панов — треньор, Любомир Любомиров, Румен Близнаков, Димитър Иванов, Манол Йорданов, Любомир Илиев, Трайчо Трайков, Костадин Никушев;

КЛЕКНАЛИ: Нено Ангелов, Веселин Бояджиев, Владимир Ставрев — капитан, Владимир Желязков, Венцислав Арсов, Борис Йосифов.